

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

PIERRE ADAM

spre POLUL X

SIRIN.

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

PIERRE ADAM

SPRE POLUL X

Traducere de
LIVIU ALESANDRESCU

Cuprins

CAPITOLUL 1.

— Domnul şi-a ales meniul? A, scuzaţi, n-aveţi listă de bucate…

Chelnerul se grăbi să întindă o listă tânărului care se aşezase la o masă şi-şi privea fix farfuria goală.

Edmond Garlier— aşa se numea tânărul nostru — era într-o stare în care nu-i era nici foame, nici sete… Căci pe un om care a hotărât să se sinucidă, nu-l mai interesează fripturile şi vinul.

La ieşirea din restaurant avea să se arunce în Sena. Asta era definitiv stabilit; prânzul acesta avea să-i fie ultimul. Şi dacă în ciuda stării lui sufleteşti se mai silea să mănânce, asta era pentru ca să fie sigur că va fi lovit de o congestie când va sări în apă,

Pentru a suta oară îşi repeta azi Garlier motivele dezgustului lui de viaţă, şi de fiecare dată hotărârea lui de a-i pune capăt devenea tot mai puternică. Deşi în vârstă numai de douăzeci şi şase de ani, era inventatorul unei pendule electromagnetice capabile de a semnala prezenţa şi natura metalelor în pământ, până la o adâncime de şase sute de metri. Timp de patru ani muncise pe brânci la desăvârşirea planurilor acestui aparat minunat; lucrările acestea însă îl aduseseră la sapă de lemn, înghiţind toată partea ce i se cuvenea lui din modesta moştenire lăsată de părinţii lui Edmond celor doi fii ai lor. Căci inventatorul mai avea un frate mai mare, Emil, pictor de mare talent, care în aşteptarea averii reuşise cel puţin să-şi câştige un frumos renume.

Când îşi văzuse lucrările puse la punct, Edmond pornise în căutarea unui capitalist, care să-l finanţeze. Dar vai!

pretutindeni tânărul fusese ascultat cu o curiozitate care ascundea prost scepticismul sau ironia. Un bancher păruse totuşi să-l înţeleagă, tratativele fuseseră cât pe ce să ducă la un rezultat, când financiarul îşi suspendase brusc plăţile, victimă a crizei economice mondiale…

— Domnul e servit, spuse chelnerul.

Garlier se servi maşinal şi între un oftat şi altul, începu tot aşa de maşinal să mănânce. Era obsedat de o imagine graţioasă, imaginea unei tinere fete pe care o văzuse într-o seară pe stradă. De ce oare privirea, chipul şi mersul ei mlădios îi vrăjise aşa inima? De ce, după ce-o urmărise de departe până la un mare magazin unde-o pierduse în mulţime, Edmond rămăsese mereu cu gândul la ea? De ce după câteva săptămâni, când amintirea ei începea să pălească, intrase în atelierul fratelui lui, tocmai în clipa când acesta termina un portret?

Vederea acestui portret îi smulsese un strigăt de uimire.

— Ea!

Nu încăpea nicio îndoială, era acelaşi oval al feţei, aceiaşi obraji catifelaţi, aceiaşi gură cu aceiaşi expresie ştrengărească şi totdeodată serioasă, aceiaşi ochi adânci şi visători…

— Cum adică, „ea”? se mirase artistul. O cunoşti cumva pe mândreţea asta de fată?

— Da. Ba nu… bâigui Edmond; aşa, numai din vedere… Cum se numeşte?

— Crede-mă că nici eu nu ştiu.

— Ei, asta-i!

— Pe cuvânt de onoare. Eu îi zic d-ra Mister. A venit într-o zi să mă roage să-i fac portretul. De pozat avea să pozeze în atelierul meu. I-am cerut trei mii de franci şi ea nici n-a discutat preţul. Trebuie să vină mâine după amiază să ia în primire tabloul,

Edmond era atât de fericit încât îşi uitase cu totul de pendula lui detectoare şi de toate necazurile. Şi a doua zi,

la ora ştiută se înfiinţă la fratele lui.

— A plecat tabloul. Azi de dimineaţă a venit un om care părea un servitor de casă mare şi mi-a dat „din partea Domnişoarei” trei hârtii de câte o mie. I-am dat tabloul şi a plecat.

— Şi nu l-ai întrebat cum se numeşte stăpâna lui? gâfâi inventatorul.

— Cum să nu!

— Şi?

Şi servitorul mi-a răspuns că „domnişoara” e o străină numai în trecere prin Paris şi că, de vreme ce tabloul e achitat, numele n-are nicio importanţă. Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

— Aş fi urmărit pe valet! mugi aproape Edmond.

— L-am urmărit, declară fratele lui.

Edmond răsuflă uşurat.

— Da, continuă pictorul, l-am urmărit, dar la scară aştepta un automobil splendid. Cum s-a urcat servitorul, şoferul a pornit, şi cum în momentul acela nu trecea pe stradă niciun taxi, eu am rămas numai cu bunele intenţii, Şi zi o iubeşti pe frumoasa şi bogata noastră necunoscută?

Frumoasă… bogată… şi necunoscută! O străină pe care Edmond n-avea s-o mai vadă niciodată!

Aventura acesta îl umpluse de amărăciune şi de descurajare; vedea în ea o crudă ironie din partea destinului. Ori încotro îşi întorcea faţa tânărul era jucăria unor miraje aducătoare de brutale dezamăgiri, femeia îi refuza orice sprijin, dragostea îl atinsese cu săgeata ei numai ca să-l facă să sufere. După un an de zile de muncă şi de nădejde, această dublă cădere. Edmond alunecase în mod firesc spre sinucidere, refugiul celor slabi şi al celor învinşi.

— Plata, ceru el.

Plăti fără să controleze socoteala, lăsă tot restul averii lui — zece franci — drept bacşiş, se ridică hotărât şi ieşi

repede din restaurant, luându-şi în fugă de pe cuier pardesiul pe care-l lăsase acolo. Şi-l îmbrăcă afară, în timp ce umbla cu paşi mari.

Drumul până la Sena n-are să dureze mai mult de un sfert de oră. Trecând prin faţa Poştei, se opri.

— Să nu uit să pun la cutie scrisoarea de adio către fratele meu!

Era un ultim gest de duioşie înainte de săritura fatală. Edmond îşi scrisese scrisoarea chiar în dimineaţa zilei acesteia. De trei zile se tot codea… În cele din urmă, învinuindu-se de laşitate pusese mâna pe condei… Biletul tragic era scurt. Plicul era gata închis şi timbrat. Edmond se apropie de o cutie poştală şi băgă mâna-n buzunar,

Scotoci prin toate buzunarele şi când ajunse la cel interior tresări…

Şi scoase din el un portofel…

— Proastă glumă mai e şi asta! murmură el.

Garlier pipăi buimăcit portofelul, apei îl deschise.

O mică avere se ivi înaintea ochilor tânărului inventator: douăsprezece bilete de o mie şi câteva de câte o sută… Se frecă la ochi.

— Extraordinar! exclamă el. Straşnic! ca în basme!

Prezenţa unei asemenea comori în mâinile lui i se părea un vis; pipăia bancnotele cu o spaimă caraghioasă. Apoi privi pardesiul. Îndată înţelese de unde venea minunea.

— Am schimbat pardesiul la ieşire! Ce idiot mai sunt! Fuga înapoi la restaurant!

O clipă măcar nu se gândi să-şi însuşească portofelul şi conţinutul lui.

— N-a reclamat nimeni că i s-a luat pardesiul? întrebă el pe chelner când ajunse.

Acesta pufni în râs!

— Ha, ha, ha. Asta e nostim. Carevasăzică, domnul care a plecat adineauri aluat pardesiul d-tale fără să-şi dea seama că al lui dispăruse?

— Drace! exclamă Garlier. Nu ştiţi cum se numeşte domnul?

— Nici gând, răspunse chelnerul. Azi l-am văzut pentru prima dată, ca şi pe dv., de altfel.

— Drace! repetă inventatorul.

— O, spuse filosofic chelnerul, nu merită să vă faceţi sânge rău pentru atâta lucru!

Garlier socoti inutil să dea interlocutorului său mai multe lămuriri. Plecă şi începu să umble pe stradă gânditor.

— Iată unde ajungi când eşti cu capul în nori! Eram aşa de hotărât adineaori! ’

Cei doisprezece mii de franci în portofelul acesta, pe inima lui, produseseră o schimbare în inima lui. Totuşi cinstea vorbea în el mai tare ca instinctul.

— Dar identitatea adevăratului proprietar nu e oprit s-o aflu, nu-i aşa?

Luă din nou portofelul, îl deschise, îl exploră cu de amănuntul. Şi constată, cu un amestec de sinceră decepţie şi de bucurie nemărturisită, că nu exista în el nicio hârtie din care să se poată deduce numele şi adresa celui ce. Pierduse pardesiul, portofelul şi biletele.

Ce era de făcut? Să se ducă să depună; totul la biroul obiectelor găsite? Garlier se; gândi o clipă şi la posibilitatea aceasta, dar: în el instinctele începeau vădit să ridice! glasul:

— La urma urmelor, îşi spuse el, ai tu pardesiul altuia, dar are şi altul pe al tău. În buzunarul tău există scrisoarea adresată fratelui tău; e mai mult decât suficient pentru victima furtului tău involuntar, ca să te găsească şi să-şi revadă bănişorii. Care vasăzică, diseară tot în patul meu am să mă culc. Ce aventură!

CAPITOLUL 2.

Pe când tânărul inventator vorbea aşa cu sine însuşi, un domn cărunt, dar încă zvelt, se plimba pe marile bulevarde fumându-şi ţigara.

— A! dragă domnule Dubiet! se auzi deodată, lângă el, o voce sonoră.

Un personaj elegant, îmbrăcat după ultima modă, şi care să fi avut vreo treizeci de ani, îi întindea o mână înmănuşată în gris deschis.

— A, domnul Mare Tabergsen! spuse omul nostru.

— Dragă prietene, spuse cu căldură numitul Mare Tabergsen, nici nu-ţi poţi închipui cât sunt de fericit că te întâlnesc! Aveam de gând să-ţi telefonez astă-seară, ca să-ţi cer un rendez-vous, când te zăresc deodată, tocmai pe d-ta. Asta-i un noroc! Ai luat desigur masa? Dă-mi voie să-ţi ofer o cafea.

Mai făcură câţiva paşi şi se instalară pe terasa unei cafenele. Tabergsen explică că avea urgent nevoie de douăzeci de mii de franci, şi-l rugă pe domnul Dubiet să-i împrumute această sumă.

— Dar vezi că, spuse Dubiet, criza mă obligă să mă restrâng oarecum... Tot ce pot să fac, e să-ţi avansez zece mii... Îi am la mine, dar să ştii că după asta, nici mâine, nici poimâine, nici în zilele următoare nu-mi mai ceri nimic.

D. Dubiet băgă mâna stângă în buzunarul interior al pardesiului. Schimbă deodată feţe-feţe.

— Ce? strigă el sărind în sus.

Şi scoase din buzunar, nu portofelul pe care era sigur

că-l pusese acolo la plecarea de acasă, ci o scrisoare.

— Mi s-au furat banii! bolborosi el. Aveam un portofel şi douăsprezece mii de franci în el! La restaurant mi-au făcut-o pe când mâneam!

Dubiet rotea nişte ochi îngroziţi şi faţa lui se făcu albă ca varul.

— Dar, scrisoarea? observă Tabergsen.

— Scrisoarea?… E timbrată şi plicul nici nu-i măcar închis.

Tabergsen citi încet adresa „Domnului Emile Garlier, strada Saint-Marc 117, Paris (14)”

— Eşti sigur, spuse el apoi, că n-ai schimbat cu cineva pardesiul?

— Drace, strigă d. Dubiet. Ai dreptate! Pe mânicile pardesiului meu era o rozătură, şi pe ăsta nimic! îmi pierd oare minţile?

Dovada că era o greşeală şi nu un furt îi reda întrucâtva liniştea. Ne mai socotindu-se victima unui escroc, şi transformându-se în anchetator, scoase scrisoarea din plic, o desfăcu şi ceti:

„Sărmanul meu Emil, când vei primi această scrisoare, eu n-o să mai fiu între cei vii. N-am îndrăznit să-ţi împărtăşesc prin viu grai, hotărârea mea de a sfârşi cu această viaţă, care nu mi-aduce decât griji şi necazuri, căci ştiu ce mi-ai fi spus ca să încerci să-mi ridici moralul. După ce am chibzuit bine, am hotărât să mă arunc în Sena. Cu puţin noroc, mi-aş fi putut croi şi eu un drum în viaţă ca atâţia alţi. Dar soarta m-a adus totdeauna pe căi fără ieşire.

Adio. Te îmbrăţişez în gând pentru ultima dată. Cu mult drag.

EDMOND.

— Ce ghinion! spuse Tabergsen, hârtiile mele de-o mie sunt aşa dar în fundul apei!

— Poate că nu, spuse d. Dubiet, căci la urma urmei, acest disperat avea de gând să expedieze scrisoarea prin

poştă înainte de a se arunca în apă. O fi văzut poate că în locul scrisorii e un portofel bine căptuşit.

— Asta nu m-ajută cu nimic! La ora asta, omul nostru chefuieşte probabil pe socoteala d-tale.

— Asta o s-o vedem, spuse Dubiet, Având adresa fratelui, mi-o pot procura pe cea care mă interesează. În orice caz, în ceea ce te priveşte, după cum vezi, mi-e cu neputinţă să te servesc… îmi pare foarte rău, dragul meu.

Tabergsen strânse pumnii şi plecă capul. Făcu plata, strânse mâna d. Dubiet şi plecă în direcţia Operei. Peste vreun sfert de oră, intră într-o clădire impunătoare, urcă la etajul trei şi deschise uşa apartamentului său mobilat. Aci se găsea servitorul lui un Hercule, care aducea mai mult a gladiator decât a servitor. Se numea Leopoldo Peters, naţionalitate precisă n-avea, călătorise mult şi era gata la orice treabă, chiar la cele mai necurate. Trăia într-o familiaritate cu stăpânul lui, când nu-i vedea şi nu-i auzea nimeni.

— Arăţi grozav de plictisit! remarcă el, văzându-l pe Tabergsen că-şi aruncă furios pălăria pe un scaun. Fondurile în scădere?

— Nu mai găsesc leţcaie să mă împrumut! spuse Tabergsen.

— Asta-i într-adevăr ghinion, spuse Leopoldo. Pe sora d-tale ai văzut-o?

— O! aia, scrâşni Tabergsen, e inaccesibilă ca o cetate! Când îi cer bani, îmi serveşte morală. „Tata ţi-a lăsat la plecare tot atâţia bani ca şi mie, îmi spune ea, dar eu sunt econoamă şi ordonată, şi tu…” Mi-a împrumutat odată o mie cincisute de franci. Şi de atunci, nicio centimă! Ai vreo idee? Vezi vreo ieşire?

— Aha! Idei! Desigur că am, râse Leopoldo. Dar nu de acelea pe care le strigi cu glas tare.

În timp ce între stăpân şi valet avea loc această conversaţie, d. Dubiet se îndrepta într-un taxi spre strada Saint-Marc, unde locuia pictorul Emil Garlier.

După un sfert de ceas, d. Dubiet fu în faţa artistului şi se scuză că-l deranjează.

— Voiam numai, spuse el, să vă cer adresa fratelui dv. A îmbrăcat din greşeală pardesiul men, şi eu l-am luat pe al lui…

— Asta nu mă miră deloc din partea lui Edmond, e aşa de distrat, spuse Emil Garlier: toţi inventatorii sunt la fel, trăiesc cu capul în lună, şi ar fi în stare să-şi pună în loc de pălărie batista şi nasul să şi-l sufle în pălărie!

— Fratele dv. Este inventator? spuse d. Dubiet.

Da, desigur, a conceput planurile unui metalofon electromagnetic, care ar aduce milioane poate, chiar miliarde, dac-ar fi folosit la polul X… Polul X, botezat astfel de fratele meu, se găseşte, după cum afirmă el, în Oceanul Pacific şi cuprinde imense zăcăminte de metal preţios. Pentru ca să devină bogat şi celebru nu-i lipseşte lui Edmond decât să găsească un comanditar. Pâ- nă'n ziua de azi, au eşuat toate demersurile lui ca să descopere pe aşa unul, şi el e foarte disperat.

— Şi unde locuieşte acest om genial?

— Strada Vercingetorix 17.

— Mulţumesc, domnule.

Dubiet plecă, luă un taxi şi se îndreptă spre adresa obţinută. Portarul îi spuse că Garlier nu-i acasă şi el îi lăsă un bilet pe care-l scrise chiar atunci.

— Ce ghinion, dacă acest tânăr nenorocit ar fi uitat de scrisoarea scrisă fratelui său şi de la restaurant s-ar fi dus dea dreptul să se înece! gândi el.

Nu, Edmond Garlier nu se aruncase în Sena. Seara, când se întoarse ca de obicei, luă biletul pe care i-l întinse portarul şi ceti îndată:

Sunteţi atât de bun să treceţi pe la mine îndată ce veţi putea? Am să vă restitui un pardesiu,

J. DUBIET, Str. Medicis 60

Iată un om discret, gândi Edmond. Nici nu pomeneşte de mica avere pe care o avea în buzunar… Mă duc la el mâine dimineaţă…

Şi după aceea, după aceea… După aceea va fi saltul în noaptea veşnică.

CAPITOLUL 3.

A doua zi de dimineaţă, d. Dubiet, tocmai îşi bea cafeaua cu lapte, când bătrâna lui servitoare Brigitta, veni să-i spună că în anticameră aştepta un musafir care cerea să fie primit, cu toate că nu era o oră prea potrivită.

— Pofteşte-l înăuntru, Brigitto.

Servitoarea introduse pe Edmond Garlier în salonul în care veni îndată şi d. Dubiet.

— A! Iată-l pe disperatul nostru, zâmbi gazda casei, sunt fericit că te văd, şi poţi să te lauzi c-ai avut noroc!

— Aţi cetit scrisoarea către fratele meu? spuse roşind Edmond.

— Da, am cetit-o! Nu era închisă.. Scuză-mi această indiscreţie, care o să-ţi fie de folos:

— Domnule, spuse Garlier, poftim pardesiul şi portofoliul… Şi unul şi altul sunt neatinse…

— Iată şi haina d-tale, spuse D. Dubiet, şi acum să stăm puţin de vorbă. Cunosc pe scurt povestea d-tale, şi cred că aş putea eu găsi pe comanditarul visurilor d-tale, Omul la care mă gândesc este o cunoştinţă de-a mea, un Suedez. E extrem de bogat şi se numeşte Iulian Tabergsen. Are un fiu care-l aduce la disperare de leneş, jucător şi risipitor ce e, şi o fiică pe atât de serioasă pe cât e băiatul de secătură. Dacă vrei, te prezint chiar azi Suedezului.

Edmond se aştepta aşa de puţin la o asemenea propunere încât i se opri un nod în gât.

— Domnule, bolborosi el, nu ştiu cum… crede-mă că nici nu găsesc cuvinte ca să-ţi exprim…

— Lasă, ai să le găseşti altădată, spuse Dubiet. Eşti un om care merită să fii ajutat. Plecăm acum împreună şi ne vom îndrepta iavaş-iavaş spre Iulian Tabergsen şi pe drum d-ta îmi vei expune principiul invenţiei d-tale ca să fiu la curent când vom ajunge.

Porniră. Tânărul beat de entuziasm, vorbea, vorbea…

Ajunseră în faţa unei luxoase locuinţe. Dubiet îşi opri protejatul.

— Aici, spuse el. Ai să vezi îndată că interiorul e demn de faţadă.

În timp ce aşteptau în vestibul, un zgomot de paşi în dosul lor îi făcu să se întoarcă… D. Dubiet tresări recunoscând pe Mare Tabergsen, căruia nu-i putuse împrumuta zece mii de franci în ziua trecută.

— Bună ziua, spuse Mare. Ai aflat şi d-ta? Chiar acum mi-a telefonat sora mea vestea… Vino îmi pare bine că te am lângă mine într-o asemenea împrejurare. Ajută-mă să-i dau puţin curaj.

— Nu înţeleg, spuse Dubiet. Vin să-l văd pe tatăl d-tale.

— Pe tata! Vasăzică nu ştii nimic?… Era plecat de şase luni în croazieră pe iahtul lui, *Vesteras,* şi deodată telefonul acesta… Credeam că ştii… Dar bine, dragul meu, tata e poate mort în clipa aceasta! Haidem!

Dubiet era uluit. Pe Garlier decepţia îl ameţea ca o cădere. Mare Tabergsen străbătu cu ei un salon imens şi bătu la una din uşile acestuia…

— Intraţi! spuse o voce.

Mare şi cei doi bărbaţi intrară. Se aflau într-un alt salon, în mijlocul căruia aştepta în picioare o fată. Era Elena Tabergsen, fiica bogatului Suedez şi soră a lui Mare. Alergă cu braţele întinse spre fratele ei.

— Mare, dragul meu Mare, sunt nebună de nelinişte!

Abia după aceea văzu pe d. Dubiet şi pe Garlier. Celui dintâi îi întinse mâna, pe cel de-al doilea îl salută cu o înclinare scurtă a capului. Garlier îi răspunse stângaci, clătinându-se pe picioare sub imperiul unei surprinderi

violente…

Căci Elena Tabergsen era *fata cu portretul,* cea pe care-o iubea din tot sufletul de şi nu vorbise cu ea niciodată, şi pe care nu mai avusese nicio nădejde s-o revadă! Fu o clipă complet buimăcit, complet incapabil să înţeleagă ceea ce se vorbea în preajma lui. Abia după câteva secunde, venindu-şi puţin câte puţin în fire, începu să fie iarăşi el şi nu un manechin viu. De altfel, nimeni nu observase turburarea lui. Elena luă un teanc de ziare de pe o măsuţă de lemn preţios şi le întinse fratelui ei.

— Tu n-ai citit? spuse ea. E îngrozitor. Da. Domnule (i se adresă acum lui Dubiet) îngrozitor. Ştiu pe dinafară telegrama pe care au reprodus-o azi de dimineaţă toate ziarele: *„Shanghai, 14 Noiembrie. Ni se comunică de la Tu-Ceu că iahtul Vesteras, aparţinând lui sir Iulian Tabergsen, a fost găsit în largul mării, în dreptul Formosei*, *plutind în voia valurilor, la bord cu cinci marinari complet paralizaţi care au fost transportaţi la spitalul de la Tainan”*

Despre tata, niciun cuvânt. Telegrama e redactată în aşa fel ca şi cum tata n-ar fi fost pe bord în momentul descoperirii iahtului! Pe altă parte, mă gândesc că, dacă tata ar fi în viaţă ne-ar fi telegrafiat ca să ne liniştească… Sunt peste cinci săptămâni de când n-am veşti de la el, şi niciodată nu tăcea atât de multă vreme… Şi eu care-mi făcusem anume portretul ca să i-l trimet la Bombay! Voiam să-i fac o surpriză, căci de multe ori îşi exprimase dorinţa să aibă un portret de al meu ca să-l atârne în salonul *Vesteras!*

Fata întreba lacom cu privirea ochii fratelui său, sperând să citească în ei durere şi nădejde. Dar Mare nu simţea în clipele acestea decât o neagră bucurie pe care se silea din toate puterile s-o ascundă. Tăcea. Garlier luă cuvântul.

— Se prea poate ca tatăl d-tale să se fi pomenit izolat în cursul unui accident de navigaţie…

— Aşa m-am gândit şi eu, vibră fata. În orice caz, eu una nu mă simt în stare să stau să aştept aici la Paris în asemenea condiţii. Poate că tata are nevoie de ajutor. Paralizia asta care a lovit pe cinci membri ai echipagiului, nu e firească! Asta miroase a piraterie. De câte ori nu vezi în ziare tot felul de isprăvi ale piraţilor chinezii sau australieni. Vreau să ştiu! Vreau să mă duc acolo! Vreau să fac o anchetă la faţa locului şi să dau de urma tatii!

— În largul insulei Formosa? spuse Garlier. Nu cumva o fi vreo poznă a polului X de care vorbeam pe drum, d-le Dubiet?

— Polul X? întrebă Elena.

— Da, spuse Dubiet, tânărul meu prieten, d. Edmond Garlier a întreprins nişte lucrări ştiinţifice din care reiese că în regiunea unde a fost descoperit iahtul d-lui Tabergsen trebuie să se afle zăcăminte metalifere considerabile. D. Garlier este inventatorul unui metalofon electric care, în cazul de faţă, ne-ar putea face servicii însemnate.

— Atunci vino cu noi, domnule, propuse spontan fata. Ai să ne ajuţi. Într-o asemenea expediţie, cu cât sunt mai mulţi, cu atât e mai bine. Vii şi tu, Mare?

— Nici vorbă, spuse Tabergsen fiul, doar n-am să te las să pleci singură! Şi apoi, sunt şi eu tot atât de doritor ca tine să-mi găsesc tatăl… dacă mai trăieşte…

— Pentru expediţia asta ne-ar trebui însă un vapor…

— Daţi-mi voie, interveni d. Dubiet, sunt cumnatul unui armator şi aş putea negocia în numele dv. Închirierea unui vapor în condiţii avantajoase. Afacerile nu merg strălucit în momentul acesta, multe vapoare au fost chiar scoase din circulaţie şi cred deci că nu mă laud când vă promit un contract din cele mai favorabile…

— Da, spuse iarăşi Mare, dar banii pentru chirie? Eu ca să spun drept, sunt tinichea.

— Am eu un cont la bancă, răspunse E- lena.

— Şi bunurile mobile şi imobile ale tatălui dv. Vor fi o

garanţie îndestulătoare în ochii armatorului, adăogă Dubiet.

— Rămâne ca eu să-mi construiesc aparatul, spuse Garlier.

— Câţi bani ţi-ar trebui? îl întrebă protectorul lui.

— Vreo şaizeci de mii de franci…

— S-a făcut. Asociază-mă la beneficiile d-tale şi ţi-i avansez.

— Fixează chiar d-ta procentul ce ţi se cuvine…

Mare, care nu dăduse nicio însemnătate primelor propuneri ale lui Garlier, se interesă deodată de chestiune şi ceru lămuriri.

— Metalofonul meu va servi la două lucruri.. În caz că, după cum e logic de presupus şi de temut, d. Tabergsen a avut de luptat contra influenţei maselor metalice încărcate cu electromagnetism care trebuie să se afle la polul X, aparatul ne va conduce automat spre acest pol. În al doilea rând, cu ajutorul lui vom determina locul exact şi adâncimea zăcămintelor preţioase.

— Da, spuse Mare, înţeleg şi-ţi apreciez invenţia. Dar noi care te luăm acolo, am vrea să fim şi noi asociaţi la această afacere.

— O! Mare! protestă Elena, domnul ne ajută şi-n schimb îi dăm şi noi o mână de ajutor. Nu ne datorează nimic.

CAPITOLUL 4.

În luminosul lui atelier din strada Saint-Marc, Emile Garlier tocmai îşi punea vopselele pe paletă când uşa se deschise şi Edmod intră val-vârtej.

— Viu să ne luăm bun rămas, declară inventatorul. Plecăm mâine spre Formosa.

— Ce? tresări pictorul! pleci mâine spre Formosa? Şi zici „plecăm”? Doar nu cu mine!

— Cu fata căreia i-ai făcut portretul.

— Ei, nu mai vorbi!

— Îţi jur. Se numeşte Elena Tabergsen şi e fiica Suedezului Iulian Tabergsen a cărei ciudată dispariţie în Pacific a fost semnalată de ziare. Plecăm în căutarea lui, şi în acelaşi timp, eu am să-mi experimentez aparatul la polul X. L-am şi construit. Nu-i o adevărată minune? Am găsit un financiar, avem un vapor, Dabir, apretat anume pentru expediţia noastră. Mă-ntreb uneori dacă sunt treaz sau dacă visez.

— E într-adevăr ca în basme spuse Emil. D-ra Tabergsen ştie c-o iubeşti?

— Nu. Mai e timp pentru asta; ea e foarte bogată, eu sărac — dar n-am să rămân aşa totdeauna. Afară de asta, ea nu se gândeşte decât la tatăl ei. Să-i vorbesc de dragoste deum, ar însemna cel mai bun mijloc de a-i ceveni nesuferit. Dragul meu Emile, astă seară eşti invitatul meu la masă, oriunde vrei. Din cei şaizeci de mii de franci puşi la dispoziţia mea de comanditarul meu, mai am trei mii şase sute; vezi dar că n-am nevoie să fiu zgârcit.

Cei doi fraţi luară aşadar cina la un restaurant cunoscut pentru bucătăria sa excelentă şi pentru vinurile sale fine, şi a doua zi de dimineaţă, tânărul inventator se întâlni la gară cu Elena Tabergsen, cu fratele ei Mare, cu servitorul Leopoldo Peters şi cu d. Dubiet, care venise să salute pe călători la plecare.

încă în seara aceleiaşi zile, un rapid îi debarcă la Marsilia. Străbătură oraşul fără să se oprească nicăieri şi se duseră în port, unde vaporul *Dabir,* îi aştepta sub presiune.

Căpitanul, prevenit telegrafic de sosirea pasagerilor, îi aştepta la intrarea pe punte. Era scund, lat în spate şi oacheş la faţă şi se numea Solvani.

Elena, fratele ei şi Garlier fură conduşi la cabinele lor de marinari respectoşi. Mare, care-şi sfârşi cel dintâi instalarea, se întoarse să stea de vorbă cu căpitanul şi-i dădu să înţeleagă prin toată atitudinea lui, că el avea să dea ordinele şi că marinarii, gradaţi şi negradaţi n-au acolo alt rol decât să vadă, de partea tehnică a navigaţiei.

— Doresc să ajung cât mai repede la portul Tainan din insula Formosa.

Manevra de plecarea avu loc numai decât. Marinarii, desfăcură otgoanele, helicea vaporului începu să se-nvârtească. Curând după aceia *Dabir* o porni pe mare. Mergea minunat, marea era frumoasă.

Călătorii noştri văzură astfel farul vulcanului Stromboli, străbătură canalul de Suez, suferiră mult din cauza căldurii din Marea Roşie, făcură escală la Aden, la Colombo, la Singapore şi la Hong-Kong. După treizeci şi două de zile de când plecaseră de la Marsilia, zăriră spre est în ceţurile din depărtări coasta Formosei,

Abia ajunseră în portul Tainan că Elena şi Mare îşi arătară unul altuia un iaht alb, ancorat în port:

— *Vesteras!* strigară ei în acelaşi timp.

Era într-adevăr *Vesteras.* Elena se mângâie o clipă cu speranţa că-l va regăsi pe tatăl ei pe bord. Mare îl rugă pe

căpitanul Sol, vani ca *Dabir*-ul să treacă foarte aproape de iaht cu viteza micşorată…

Dar vai. *Vesteras* părea părăsit! Nimeni pe bord, puntea închisă de jur împrejur… Inima fetei se strângea în timp ce a nedemnului ei frate era plină de o bucurie sălbatecă.

— Tatăl meu e mort, mort de-a binelea, îşi spuse aventurierul, altfel unde ar putea să fie, dacă nu pe vasul care-i servea de domiciliu?

Şi fiindcă sora lui îl privea, zdrobită, el îşi ascunse dezgustătoarea lui satisfacţie, crispându-şi jalnic trăsăturile feţii.

— O minută nu vreau să mai pierd, declară el. Mă duc în oraş să anchetez eu însu-mi. Vii şi d-ta, Garlier?.

Tânărul inventator era încântat de prilejul acesta de-aşi dezmorţi picioarele pe uscat. Debarcă aşadar odată cu Mare şi amândoi se interesară apoi de drumul spre spital.

Li se arătă o clădire mare cu o înfăţişare severă. Când bătură la poartă, se deschise în aceasta o mică ferestruică şi apăru un sfert din faţa unui Asiatic.

— W*hat de you want?* întrebă pe englezeşte Japonezul care făcea slujba de portar.

Mare răspunse, tot pe englezeşte:

— Sunt fiul lui sir Iulian Tabergsen, proprietar al iahtului *Vesteras,* de pe care cinci marinari au fost transportaţi aici loviţi de paralizie completă. Aşi dori să-i văd şi să stau de vorbă cu ei.

— Nu mai sunt aici, declară portarul.

— Morţii exclamă Tabergsen-fiul.

— Nu, vindecaţi, dar la închisoare de cum şi-au recăpătat folosinţa membrelor lor. Explicaţiile pe care le-au dat când au început să poată iar vorbi, au fost atât de fantastice, încât nu mai încăpea nicio îndoială. Sunt nişte nemernici care poate că şi paralizia o simulau ca să scape de pedeapsă; l-au ucis pe proprietarul iahtului.

— Bandiţii! exclamă Mare. Şi închisoarea unde e?

— La capătul celălalt al oraşului, gentleman. Mergeţi drept înainte pe bulevard şi când ajungeţi la templul lui Vişnu, faceţi la dreapta.

Directorul închisorii primi pe cei doi străini în cabinetul lui.

— Înţeleg neliniştea dv., îi spuse el lui Mare şi de aceea am să fac apel la tot calmul de care sunteţi capabil. Am să chem înaintea dv. Pe deţinutul Halms, care era, cum poate ştiţi şeful echipagiului de pe *Vesteras.* Ceilalţi marinari încarceraţi se numesc Kell, Freddy, Gorp şi Stor. Au adoptat un sistem de apărare din cele mai rele. Cel dintâi îl veţi auzi pe Halms…

Directorul bătu într-un gong îndată se ivi un gardian.

— Adu-mi, te rog, pe deţinutul din celula 16.

Gardianul salută, făcu la stânga-mprejur şi se întoarse încurând cu un om frumos şi cu o înfăţişare mândră: era Halms, şeful echipagiului de pe bordul lui *Vesteras.* Fruntea îi era brăzdată de o cută şi privirea îi era încărcată de un fel de exasperare plină de ură.

— Iar un interogatoriu? protesta el trecând pragul biroului directorial*;* n-am nimic de adăogat la ce am…

Se întrerupse deodată; observase pe fiul lui Sir Tabergsen şi pe Garlier. Faţa i-se transfigură de bucurie.

— Ah! domnule Mare! exclamă el. În sfârşit! D-ta cu siguranţă că ai să mă asculţi, ai să mă înţelegi şi ai să mă crezi! Cu d-lor degeaba vorbesc. Ah, d-le Mare, răsuflu şi eu acum!

Halms se apropie de îndoielnicul personagiu şi-i întinse mâna… Mare însă nu i-o întinse pe a lui.

— Pardon, spuse el rece, de ce tata nu mai e pe Vesteras?

— Ah! domnule Mare, de-aş şti, ţi-aş spune eu singur, ne rugat, răspunse marinarul. Am trăit împreună aventura cea mai ciudată care se poate închipui. Să înnebuneşti, nu alta! Ştii cât ţineam cu toţii la sir Tabergsen. Suntem nişte oameni cinstiţi şi îţi jur că n-aveţi nimic ce ne

reproşa!

— Atunci, cum explici dispariţia tatălui meu?.

— Să-ţi povestesc totul, domnule Mare: Am plecat din portul Nafa, care se află în una din insulele Lu-ceu şi pluteam de patru zile spre est-sud-est, când marea luă o culoare cum nu mai văzusem să aibă. Era aproape ca păcura de neagră, şi mereu ni se părea că vasul se târşea pe vreun banc de nisip. Sonda arăta însă o adâncime de mai multe mile. Cârmaciul îmi strigă de la postul lui că vedea uneori ţâşnind de la baza elevatorului mecanic scântei albastre. O clipă ne temurăm să nu fie foc pe bord, şi sir Tabergsen vizită el însuşi iahtul până în cele mai mici colţuri afle lui. Nicio urmă de început de incendiu... Mecanicul Şef ne înştiinţă şi el că maşinile funcţionau numai cu mare greutate, deşi nu aveau niciun defect. Toate aceste fenomene făcură ca mirarea noastră să se prefacă în frică. Eram departe de ruta urmată de obicei de vapoarele care fac legătură între Japonia şi America sau Japonia şi Australia. Sir Tabergsen vroia să ajungă la insula Clipperton pe drumul cel mai scurt şi din această cauză, ne aflam într-o regiune necunoscută.

Ne bucurarăm aşa dar când îl auzirăm ordonând să schimbăm drumul şi s-o luăm spre sud. Nu erau încă două ore de când urmam această nouă direcţie, când zărirăm pe mare ceva roşcat, care de departe ni se părea o corabie. Dar curând ne încredinţarăm că nu era, Era un fel de plută în formă de catafalc, o piramidă mare de bârne ciudat legate între ele cu liane şi frânghii primitive şi forma un fel de cuşcă plutitoare pe care avurăm curiozitatea s-o observăm mai de aproape. O sucitură de cârmă, şi *Vesteras* veni aproape de ciudat de curioasa cuşcă. Sub bârnele oblice, în centrul pardoselii plutei, se afla o cutie lungă verde, un sicriu încrustat cu pietre care străluceau în lumina asfinţitului ca nişte diamante, dar care nu erau şi nu puteau fi diamante, căci prea erau mari. Sir Tabergsen ne ordonă fireşte, să aruncăm puntea

cu cârlige, să desfacem bârnele şi să urcăm pe bord cutia cea verde. Cât despre noi atâta aşteptam — căci şi noi nu mai puteam de curiozitate să ştim ce conţinea lada.

Era grea şi furăm nevoiţi să ne slujim de macara. Când fu pe punte, o deschiserăm, Era un sicriu. Înăuntru se afla un mort, un om care nu era niciun Japonez, niciun chinez, niciun Mongol, niciun Malaiez. Şi nici Negru sau Alb: un om dintr-o rasă necunoscută. Era îmbrăcat într-un fel de rochie lungă de fibre vegetale roşii şi galbene cu nişte ţepi ca nişte undrele de tricotat de lungi, iar în cap avea un fel de castron de cositor bătut în pietre strălucitoare ca acelea de pe sicriu. Sir Tabergsen era încântat de descoperirea aceasta.

Trebuie ca există pământ în apropiere, ne spuse el, să încrucişăm pe o rază de cincizeci de mile şi să căutăm să-l zărim. Şi chiar dacă nu-l găsim, rămân măcar cu sicriul şi cu mumia aceasta, care vor îmbogăţi muzeul meu. Cine ştie de câte zile, săptămâni, de câte luni poate, se plimbă piramida asta pe mare?

Rămăşiţele piramidei le lăsarăm în voia valurilor. Mâncarăm apoi bine şi veseli, vorbeam numai despre ciudăţeniile găsite pe mare şi era mândri din cale afară că vom descoperim o insulă necunoscută de geografi

Oamenii de quart făgăduiră să fie cu ochii în patru şi mă dusei să mă întind în hamacul meu. Dormeam de nu ştiu câtă vreme, când fu brusc trezit de o durere vie în umăr… Fusesem înţepat de cineva — şi deschizând ochii, văzui la lumina lămpii postului pe acest cineva depărtându-se: *Era mortul!* Da, omul din sicriu, omul cu rochia în galben şi roşu! La început îngheţai de groază. Apoi dădui să mă scol, ca să dau fuga să-mi trezesc camarazii… Imposibil să fac cea mai mică mişcare. Eram ca bătut în cuie, pironit de hamac, nu alta! Şi nici de strigat nu puteam. Începeam să am arsuri în gâtlej şi pe limbă mi se părea că am o sută de Kilograme… Şi peste puţin timp mi-am pierdut şi cunoştinţa. Mai mult nu ştiu

decât că în momentul când mi-am revenit în simţiri, eram într-un pat la spital, şi patru marinari de pe *Vesteras* erau îngrijiţi în aceeaşi sală, tot de paralizie.

Haida-de! spuse Mare.

— Domnule, strigă marinarul, să mă trăsnească pe loc Domnul Sfânt dacă mint măcar cu o silabă!

— Lasă, lasă, îl zeflemisi Tabergsen-fiul, ştii prea bine că n-are să te trăsnească. Ai imaginaţie, Halms, ce să zic. Adevărul e însă mult mai simplu şi faci rău că nu mărturiseşti că l-aţi ucis pe tata.

— Domnule Mare! striga Halms.

Pe d-ta te-aud vorbind aşa?

— Dă-ţi seama, urmă Mare, că dacă ceea ce pretinzi este adevărat, atunci „strigoiul” d-tale ar fi fost găsit pe iaht. L-a văzut cineva?

— Nu, spuse directorul.

— Şi cosciugul acela verde, unde-i? întrebă Mare.

— Nu ştiu nimic, răspunse şeful echipajului.

— Nimeni n-a văzut nici acest sicriu verde, declară directorul.

Garlier, care asistase cu tăcere la această scenă, luă cuvântul.

— Totuşi, domnilor, după toate aparenţele omul acesta este sincer.

— Şi-a ratat vocaţia, spuse Mare, era, născut pentru teatru.

— Daţi-mi voie, spuse inventatorul, aspectul mării, scânteile ţâşnite din macara, greutatea în manevrarea maşinilor, toate astea s-au petrecut în acea regiune spre care ţi-am mai vorbit, domnule Tabergsen: în regiunea polului… Îţi declar nu numai că sunt convins de accentul de sinceritate cu care se exprimă omul acesta, dar şi că ciudăţeniile pe care ni le relevă, îmi întăresc convingerea că se poate — era să spun trebuie, ca ipotezele mele să fie confirmate.

— Dv., domnule, spuse Halms lui Garlier sunteţi un om!

Ştiţi să cetiţi în suflet şi în inimă. Dv. mă credeţi. Mulţumesc. Tare răbdător trebuie să fiu ca să nu-i strâng de gât pe cei ce m-acuză că mi-am ucis stăpânul! În felul acesta chiar că pot deveni criminal? Îmi vine să sugrum pe careva! Sunt nevinovat! Nevinovat! Cei ce se îndoiesc de nevinovăţia noastră sunt chiar ei ticăloşi sau nebuni!

— O să fii spânzurat, spuse Mare, şi complicii d-tale la fel. Sunt lămurit acum. Justiţia să-şi urmeze cursul! Să răzbune moartea tatălui meu! Domnule director, puteţi trimite pe acest individ înapoi în celula lui, noi ca să vă cerem permisiunea să ne retragem.

La un semn al directorului, doi gardieni îl scoaseră pe Halms afară din birou, în timp ce Marc şi Garlier îşi luau ziua bună de la funcţionar. Se-ntoarseră pe jos în port, aproape fără să-şi vorbească, căci cu prilejul interogatorului lui Halms, surda antipatie care-i despărţea, se precizase. De mai multe ori în timpul lungului drum pe care-l făcuseră pe Dabir, Garlier îl surprinsese pe Marc Tabergsen exprimându-şi nişte sentimente care nu erau de loc ale unui fiu iubitor. Pe de altă parte, inteligenţa şi sinceritatea tânărului inventator pricinuiseră de multe ori griji aventurierului.

Hotărât c-am făcut rău întovărăşindu-mă cu individul acesta, îşi spunea Mare. Iscusit şi subtil cum e, e capabil să-mi descopere jocul şi să mă împiedice să-mi joc cartea. Pe deasupra, bănuiesc că e îndrăgostit de sora mea, sau mai curând că se pregăteşte să-i facă Elenei curte ca să puie mâna într-o bună zi, pe zestrea ei. Am dat nu de un asociat, ci de un concurent şi de un spion. Atenţie, n-am deloc de gând să pierd o partidă aşa de bine începută.

CAPITOLUL 5.

Tot mergând cu Garlier, sinistrul personaj rumega aceste gânduri şi altele la fel. Garlier era foarte emoţionat de cele ce auzise. Ajunseră curând pe chei şi urcară pe bordul lui *Dabir.*

Elena care aştepta cu nerăbdare întoarcerea lor, îi zări şi fugi în întâmpinarea lor.

— Ei ce se aude? întrebă ea.

— Ne-am dus la spital, spuse Mare, şi apoi la închisoarea unde sunt încarceraţi mateloţii. Merită ştreangul.

— Ah! strigă tânăra fată, luându-şi capul în mâini, tata e mort?

— Nu, domnişoară, spuse Garlier, eu nu sunt de părerea fratelui Dv.

Elena ridică atunci capul şi-i se uită în ochi.

— Îmi place cum vorbiţi, spuse ea,

— Dă-ţi seama, spuse Mare zâmbind surorii sale, că nu ţin deloc la părerea mea.

Sunt convins că tatăl nostru a fost asasinat de marinari, aş fi însă fericit dacă mi s-ar dovedi contrariul.

— O să-mi dau toată silinţa, dacă-mi dai voie, spuse Garlier.

— Cum dacă-ţi dau voie? Dar nu cer decât asta, îl asigură Mare, şi o să-ţi dau toate posibilităţile de reuşită! După părerea d-tale, la polul X se găseşte cheia enigmei?

— Exact.

— Am să-ţi fac o propunere şi pe urmă să-mi spui şi d-ta dacă nu sunt băiat bun, spuse Mare; pun la dispoziţia

d-tale iahtul *Vesteras,* Te poţi instala acolo cu aparatul d-tale şi cu şase oameni. Iahtul o să-l comanzi d-ta şi o să navigăm paralel; vei avea însă toată libertatea de acţiune, iar noi vom fi martorii cercetărilor d-tale, te vom ajuta la nevoie, iar la sfârşitul explorării, vei hotărî d-ta însuţi, dacă trebuie sau nu să conchidem că sir Tabergsen a murit. Se poate mai bine?

Garlier nu-şi dădu seama ce cursă ascundea propunerea asta.

— N-am niciun motiv să refuz, spuse el; dimpotrivă, Dar *Vesteras* nu e el imobilizat aici de autorităţi? O să putem dispune de el?

— Iahtul ne aparţine, surorii mele şi mie, căci pentru orice om cu toate minţile, iertaţi-mă că mă exprim atât de brutal, tatăl nostru nu mai e pe lumea asta. Voi face mâine demersurile necesare, şi vom pleca aşa cum am stabilit.

Tocmai atunci sună clopotul anunţând masa de seară. Cu toate că nu-i era foame, Elena se aşeză la masă. Mare mancă cu poftă. Garlier, magnetizat la gândul că va porni în curând spre polul X, îşi reamintea lucrările lui ştiinţifice şi rumega în gând cifra.

— O sută şaizeci şi unu grade longitudine est şi unsprezece grade latitudine nordică, murmură el; pe acolo trebuie să fi descoperit ei sicriul plutitor… Şi deoarece „mortul” nu era mort. Nimic nu ne împiedică să credem, nici sir Tabergsen nu e.

După masă, Mare se retrase sub pretext că-şi simţea capul cam greu. De fapt se retrăsese în cabină ca să stea de vorbă cu Leopoldo Peters.

— Faptul merge cât se poate de bine, spuse el în şoaptă. Halms, Kelb, Freddy şi ceilalţi doi n-au să scape de ştreang. Puţin importă dacă povestea lor cu pluta, cu scrisul şi cu înţepătura e adevărată. Tatăl meu s-ar fi întors, dac’ar fi trebuit să mai reapară între cei vii. L-am hotărât în astă seară pe Garlier să se instaleze pe iaht,

noi o să-l însoţim o bucată de drum, apoi o să ştergem putina... *În ce priveşte restul, mă pot bizui pe tine.*

— Da, stăpâne, spuse infamul Lepoldo, dacă pot conta pe prima mea.

— O s-o primeşti în Suedia, când o să pun mâna pe moştenire, ne-am înţeles, ţi-am făgăduit, ţi-am jurat. Ai numai grijă să lucrezi fără martori când va veni momentul.

— O! zâmbi Peters, fii pe pace.

În timp ce avea loc acest dialog criminal, pe puntea *Dabirului,* Elena şi cu Garlier stăteau unul lângă altul şi discutau despre expediţia pe care aveau s-o întreprindă. Tânărul vorbea despre nădejdile lui, despre încrederea pe care o avea că metalofonul lui îi va semnala prezenţa vreunui continent pe care să fi abordat sir Tabergsen...j

— Îmi pun toată încrederea în dv., spuse] Elena cu o voce emoţionată. Îmi iubesc atâta tatăl! Dac-aţi şti!!

Tânăra îşi povesti viaţa. Mama ei, franţuzoaică, murise de febră tifoidă, pe când Elena n-avea decât trei ani. Sir Tabergsei îşi crescuse fetiţa cu o grija şi cu o dragoste pe care ea n-avea s-o uite niciodată...

— Nimeni n-o să mă iubească cum mă iubea, cum mă mai iubeşte el, — căci ni vreau să cred că n-o să-l mai văd —spuse ea

Garlier simţea dorinţa să-i strige că se înşeală, că cineva, care nu era departe, < iubea cu patimă. Nu îndrăznea totuşi să-şi exprime această dragoste puternică.

— De ce daţi din cap? îl întrebă Elena puneţi la îndoială ceea ce spun?

— O! nu, zâmbi el, vă cred... Dar suii lucruri pe care nu pot să vi le spun... De care poate o să vă daţi seama cândva., dacă împrejurările o să vă îngăduie...

Mărturisirea care-i ardea buzele, străbătea prin aceste cuvinte care numai în aparenţi erau misterioase.

Elena le înţelese perfect sensul şi fu oare cum mirată.

Niciodată încă, de la plecare lor din Marsilia, atitudinea şi limbajul lui Garlier nu lăsaseră să se presupună că ere îndrăgostit. Fata îşi mai dădea seama e această destăinuire n-o supăra deloc. Garlie era bine făcut, inteligent, loial, curajos.

— În aşteptarea acelei zile, spuse el daţi-mi voie să mă retrag în cabina mei Emoţiile de azi, m-au cam zdrobit, şi sân că am mare nevoie de odihnă, întinse tânărului mâna. El o luă şi strânse poate ceva mai mult decât în celelalte seri.

— Noapte bună, domnişoară…

Se uită în urma ei până o văzu dispărând ne după puntea comandantului, apoi se gândi iar la strania dispariţie a lui sir Tabergsen.

Cine ştie, îşi spuse el, dacă n-aş putea descoperi pe *Vesteras* vreun indiciu oarecare, care să mă pună pe calea cea bună?

De fapt, nimic nu-l împiedica să se ducă pe iaht şi să-şi înceapă îndată explorarea. Se convinse că avea în buzunar lampa electrică, şi hotărî să coboare în cea mai mică dintre cele două bărci care se legănau încetişor lângă vas, Garlier îşi dădu drumul pe scara de frânghie prin care se ajungea la barcă, şi deznodă otgonul care o ţinea de vas. Apoi începu să vâslească pe întuneric, strecurându-se fără prea multă stângăcie printre vasele ancorate ici şi colo în port. După douăzeci de minute de asemenea acrobaţii nautice, ajunse, la iaht. Căută pe dibuite o frânghie, se agăţă de ea ca să-i încerce rezistenţa, şi văzând că e solid legată de *Vesteras,* se căţără pe ea.

Tânărul inventator era vânjos şi sprinten. Într-o clipă fu pe puntea iahtului… Când să aprindă lanterna, i se păru că aude în stânga, un zgomot neaşteptat. Cineva umbla parcă nu departe de locul unde se afla Garlier.

Să fie un hoţ pe care l-am deranjat în mijlocului lucrului? îşi spuse tânărul.

Apucă din instinct revolverul pe care-l purta la el, şi se îndreptă spre partea de unde venea zgomotul. La o cotitură, se găsi deodată faţă în faţă cu un om ale cărui trăsături nu le putea deosebi, căci omul acesta era cu spatele spre un proiector care lumina rada. Fâşia de lumină a acestui proiector lumina însă faţa lui Garlier.

— A! domnule! domnule! spuse omul.

Exclamaţia aceasta exprima mai degrabă uimire decât duşmănie.

— Mâinile sus! porunci totuşi Garlier îndreptând spre el ţeava revolverului.

Omul ridică iute mâinile în sus şi spuse

— Te recunosc! Ai fost astă-seară la închisoare cu d. Mare Tabergsen… Eşti cel pe care doream cel mai mult să-l întâlnesc… Eu sunt Halms, şeful echipajului… Da domnule, am evadat din celula mea… Un prilej nesperat. Gardianul a uitat să încuie uşa după ce mi-a adus fiertura de orez şi apa. Era să-mi rup oasele. Aş fi făcut orice ca să te găsesc fără să atrag atenţia absolut nimănui… Am noroc, văd. Sunt nevinovat, domnule. Nu numai pentru ca să scap de pedeapsă am fugit, ci şi pentru ca să dovedesc că s-au înşelat şi în privinţa mea şi a tovarăşilor mei. O rugăminte am domnule: ascunde-mă undeva.

— Să te ascund? unde şi cum, drăguţ meu? spuse Garlier. Îţi închipui doar, că de îndată ce se va fi descoperit evadarea, vor porni în căutarea d-tale, şi prima grijă a poliţiştilor va fi să vină aici, unde, cum era şi natural, te-ai gândit să te refugiezi.

— Dar dac-am pleca de aici, întrebă Halms.

— Da, dar asta se va întâmpla cel mai devreme mâine. Şi d-ta trebuie s-o porneşti în larg chiar acum. Mi-ar părea foarte bine: să te primesc pe *Vesteras,* mi-ai fi chiar de mare folos. Dar abia mâine îi voi lua conducerea. Până atunci locuiesc pe *Dabir,* ca şi d. Mare Tabergsen şi sora lui Elena.

— Atunci dă-mi voie să iau barca cu motor a iahtului.

Cu ajutorul ei voi ieşi din port, mă voi duce să vă aştept în largul mării şi începând de mâine voi pândi trecerea d-tale…

— Ne-am înţeles, spuse Garlier.

— Nici nu-ţi poţi închipui, domnule ce nenorocire e să fi nevoit să fugi ca un vinovat, când ai conştiinţa curată 1

…Barca e la pupă. Pot îndrăzni să te rog să mă ajuţi s-o cobor în apă.

— Haidem, spuse tânărul.

Nu făcuseră decât vreo douăzeci de paşi, ca să ajungă la partea dinapoi a lui *Vesteras.* Acolo, Halms se cutremură din tălpi până-n creştet:

— Nu mai e aici!

Halms şi Garlier, rămaseră nemişcaţi, pe bordul lui *Vesteras,* în faţa celor două suporturi goale ale bărcii.

— Nu văd decât o singură soluţie, spuse inventatorul, să te conduc la micul vas cu pânze legat cu otgonul de *Dabir;* o să fugi cu el. Asta nu schimbă cu nimic programul. Decât numai că va trebui să tragi pânzele şi că nu vei putea înainta aşa de repede cum ai fi mers cu o barcă cu motor.

Mâine, când *Dabirul* va pluti alături de *Vesteras* o să înapoiezi vasul proprietarilor lui legitimi.

— Da, spuse Halms, planul e bun. Să plecăm fără să mai pierdem o clipă!

Cei doi oameni se întoarseră spre mijlocul iahtului şi cu ajutorul cablului care le slujise la urcare, coborâră pe rând în luntre. După zece minute ajunseră fără zgomot lângă şalupa cu pânze. Halms sări înăuntru, apoi se aplecă peste bord şi strânse mâna lui Garlier.

— Mulţumesc şi la revedere, spuse el în şoaptă.

înainte de a se urca din nou pe *Dabir,* inventatorul ţinu să vadă şalupa lui Halms depărtându-se încet în noapte… Abia când pânza nu se mai zărea porni Garlier spre cabina lui…

A doua zi, dis-de-dimineaţă, pasagerii de pe *Dabir* fură

treziţi de exclamaţiile furioase pe care le scoteau mai mulţi oameni deodată. Erau bucătarul vaporului şi ajutoarele lui. Care constataseră absenţa şalupei cu pânze, legată solid la locul său de ei cu o zi înainte.

— Pusesem înăuntru toate proviziile pe care le cumpărasem la piaţa chinezească, strigă bucătarul-şef, sunt piraţi în port! Să plecăm cât mai repede din portul acesta blestemat!

Garlier, care îşi închipui de pricinile zarvei acesteia, se îmbrăcă în grabă. Puţin după aceea apăru şi Elena, apoi Mare Tabergsen Garlier luă pe fată deoparte şi-i povesti întâlnirea de pe iaht. Elena aprobă în totul procedarea tânărului.

— Vă rog însă să păstraţi acest mic secret pentru dv. Şi să nu-l destăinuiţi fratelui dv. Mi se pare pornit, pe nedrept pornit, împotriva lui Halms şi ar fi în stare să informeze poliţia ca să pună mâna pe el. Când îl vom lua pe Halms pe bord în larg, situaţia va fi alta.

Îndată după masă, Mare Tabergsen se duse la căpitanul portului ca să i ceară autorizaţie de a dispune în mod liber de iaht. O obţinu fără nicio greutate, îndată ce plăti anumite taxe.

Imediat Mare *te* întoarse pe *Dabir,* şi-i spuse lui Garlier cu o amabilitate prefăcută:

— Dragul meu, poţi oricând da ordin să ţi se transporte aparatul şi bagajele pe bordul lui *Vesteras.* Sora mea şi cu mine rămânem pe *Dabir,* dar asta n-are nicio importanţă de vreme ce vom naviga împreună şi ne vom putea întâlni ori de câte ori vom dori.

L-am rugat pe Solvani să-ţi cedeze un mecanic, un fochist şi şase marinari. Iar d-ta devii comandantul iahtului.

Garlier ar fi preferat, fireşte, de mii de ori să rămână lângă Elena. Dar oare nu ca s-o cucerească pe ea, primea el acest jumătate de exil? Şi apoi, avea s-o vadă în fiecare zi, fie chiar de departe. Era chiar în interesul expediţiei să

lase pe câtva timp dragostea pe planul al doilea…

— Îţi mulţumesc, spuse el lui Mare, şi sunt de acord cu tot ce ai hotărât.

Cu precauţiuni nesfârşite, trei oameni transportară metalofonul lui Garlier pe bordul lui *Vesteras.* În timpul acesta fochistul încălzea cazanele. Când totul fu gata, când vasul avu suficiente provizii de alimente şi de apă dulce, Garlier dădu el însuşi semnalul de plecare. Sirena iahtului, care nu mai scosese un sunet de zile, sfâşie aerul cu vocea ei răguşită; cea a lui *Dabir* îi răspunse, şi cele două vase ridicară aproape în aceeaşi clipă ancora…

CAPITOLUL 6.

Garlier, înarmat cu un binoclu, inspecta orizontul căutând să descopere şalupa pe care fugise Halms, fostul şef al echipajului.

— De noaptea trecută, când a plecat, şi până acum, a făcut de bună seamă o bună bucată de drum. Ce păcat că am plecat de la Tainan abia la cinci seara! Curând o să se facă întuneric şi bietului Halms o să-i fie din ce în ce mai greu să ne zărească.

Într-adevăr, noaptea se lăsa cu repeziciune. Oamenii de quart aprinseră şi pe *Vesteras* şi pe *Dabir* luminile reglementare, Şi înaintarea spre est continuă, regulată şi monotonă. Cu viteza aceasta, observaţii interesante n-avea să poată face înainte de cinci-şase zile. Cu toate acestea, Garlier făcea dese inspecţii la aparatul lui detector. Îi pândea şi cele mai mici oscilaţii şi nu-şi lua ochii de la arătătorul metalolonului decât ca să se gândească la Elena...

— Sunt în preajma ei, murmură el, şi totuşi inima mi-e strânsă ca şi cum aş fi despărţit de ea printr-o depărtare imensă... Şi de fapt, când mă gândesc nu găsise decât motive de fericire. Atunci de ce nu mă pot apăra de presimţiri negre? De ce sunt atât de neliniştit? Marea e calmă; s-a lăsat, ce e drept, o ceaţă uşoară care ne ascunde momentan luminile de pe *Dabir*, dar mâine vasele au să strălucească iarăşi, şi mâine am s-o văd iar pe cea pe care-o iubesc... Cât despre bietul Halms, încep să mă tem să nu se fi rătăcit!

Pendula salonului lui *Vesteras* bătea miezui nopţii. Lui

Garlier nu-i era somn, dar nevoia de a-şi menaja forţele pentru bătăliile viitoare cu marea şi poate şi cu oameni, 11 sfătuia să se ducă la odihnă,

A doua zi de dimineaţă, fu deşteptat de nişte bătăi puternice în uşă. Sări din pat şi se duse să deschidă. Se aştepta să i se anunţe că fusese întâlnită o şalupă cu pânze de pe care un om făcea semnale.

— Domnule, spuse unul din marinari ducând mâna la beretă, *Dabir-ul* nu se mai vede.

Garlier îşi puse ceva pe umeri şi ieşi val-vârtej din cabină. Pe punte se adunase întreg echipajul.

Garlier întrebă pe omul de quart:

— Cine a fost de serviciu înaintea d-tale?

— Charlet.

Marinarul Charlet făcu un pas înainte şi spuse:

— Cât timp am fost de quart, a fost o ceaţă aşa de groasă încât îmi venea să cred ci e fum.

— De ce n-am fost anunţat?

— Credeam că nu merita să vă sculăm pentru ceva atât de obişnuit; nu ne dăduserăţi nici un ordin în acest sens...

— Dar sirena, de ce n-aţi pus-o în funcţiune?

— Aşteptam să dea *Dabir* semnalul; dar sirena lui tăcea.

— Şi sunteţi siguri că am păstrat direcţia cea bună?

— Ah! domnule, spuseră cei doi cârmaci care făcuseră cu schimbul, n-am deviat nici măcar un deget!

— Atunci să se fi rătăcit *Dabirul?*

Marinarii ridicară din umeri.

Garlier era nedumerit şi consternat. Nici nu-i trecea prin gând să ducă mai departe singur o expediţie la care trebuia să participe şi Mare Tabergsen şi Elena, Destul că-l pierduse pe Halms. Dar încotro să se îndrepte ca să regăsească vaporul? Spre nord? Spre sud? Dar oare nu suferise *Dabir* vreo avarie, şi în cazul acesta nu era cel mai nimerit să se întoarcă îndărăt.

Tânărului nu-i venea însă să creadă că în caz de pană, *Dabir* n-ar fi lansat semnale de alarmă către *Vesteras.* Prin urmare vaporul îşi continuase drumul…

— Era la babord, îşi spuse Garlier, mergea cu aceeaşi viteză ca noi. Înspre nord trebuie aşadar să ne îndreptăm —şi încă cu toată presiunea.

Şi după puţin timp, iahtul spinteca valurile cu viteza maximă.

Aşa navigară toată dimineaţa. De pe catarg, un marinar cerceta neîncetat orizontul cu o lunete, dar totul fu zadarnic. Dabir râmase nevăzut.

În inima lui Garlier se strecura teama. Nu cumva vaporul se scufundase brusc în urma unei catastrofe pe cât de misterioasă, pe atât de rapidă? Dramele mării sunt uneori atât de fulgerătoare! Vrând să spere în ciuda tuturor aparenţelor şi preferând să creadă că greşise direcţia, tânărul ordonă să se îndrepte linia de plutire spre sud-est.

Până seară, iahtul înghiţi alte mile. Dar oceanul rămânea pustiu, şi noaptea se lăsă fără ca vaporul căutat cu atâta îngrijorare să fi fost zărit. Garlier umbla nervos pe punte în lung şi-n lat. Deodată se prezentă înaintea lui un fochist.

Scuzaţi-mă domnule, spuse el salutând, dar trebuie să vă semnalez că ardem grozav de mulţi cărbuni de azi dimineaţă şi că dacă urmăm aşa, în curând va trebui să ne aprovizionăm cu combustibil.

Garlier tresări. La asta nu se gândise.

Aşadar dispariţia neaşteptată a lui *Dabir* silea iahtul să se întoarcă mai devreme într-un port. Inventatorul consultă hărţile maritime din cabina de comandă, determină poziţia vasului şi ajunse la concluzia că trebuia să se îndrepte spre Albay. Mic port din insula Lugon din arhipelagul Filipinelor.

Mai aveau cărbuni pentru cinci zile şi provizii pentru trei — tocmai bine ca să poată ajunge.

Şaizeci de ore de navigaţie aduseră pe *Vesteras* în apropiere de Albay, Recifurile făceau intrarea în radă anevoioasă dar un pilot local ajută pe călătorii noştri să evite orice primejdii. În orăşel, Garlier găsi provizii din belşug; îşi şi strânse o provizie de conserve şi de legume proaspete. Dar cu cărbunele nu merse aşa de uşor. Singurul negustor care avea această marfă, avea numai un stoc foarte slab şi cerea un preţ aşa de mare pe tona de cărbuni, încât banii de care dispunea Garlier mulţumită generozităţii Elenei nu i-ar fi ajuns.

— Vom face ocolul insulei cu ajutorul pânzelor şi vom cumpăra cărbunii la Manilla. Chiar şi după aceea tot vom utiliza pânzele cât des vom putea, ca să economisim cărbunii.

De fapt mai avea un motiv să se ducă la Manilla: speranţa că va găsi acolo veşti despre *Dabir,* a cărei bruscă dispariţie îl neliniştea mai mult ca oricând.

— Cu cât stau şi mă socotesc, cu atât ajung la convingerea că nu poate fi vorba decât de un naufragiu sau de fugă... Dar de ce m-or fi părăsit în mijlocul drumului? Prea e de tot absurdă ipoteza asta! Atunci naufragiu?

Garlier se înfiora şi respingea cu groază această presupunere.

Şi avea dreptate. Se înşela numai când spunea că ideea unei fugi e absurdă.

Căci *Dabir-ul* făcuse pur şi simplu calea întoarsă.

Când se despărţise de Garlier şi-l instalase pe *Vesteras,* Mare Tabergsen avea planul lui, un plan criminal pe care nu-l comunicase nimănui afară de Leopoldo Peters.

Din momentul când obţinuse autorizaţia de a dispune de iaht. Evitase orice prilej de a sta mai mult de vorbă cu sora lui şi cu căpitanul.

La ora cinci, sub pretextul oboselii şi a unei mari dureri de cap, lipsise din sufragerie, lăsând pe sora lui să mănânce numai cu căpitanul Solvani, secundul lui,

Cardini şi cu mecanicul şef.

Tânăra fată se duse curând la culcare. Fratelui ei nu-i era somn. Masa rece, pe care i-o servise în taină Leopoldo, îl săturase şi acum urmărea prin ferestruica cabinei lui luminile de pe *Vesteras…*

De câteva minute, ele se vedeau mai puţin clar… Se ştergeau… Curând dispărură… Mare fu cuprins de o bucurie sălbatecă.

— Cerul mă protejează! strigă el bucuros, e ceaţă!

Profitând îndată de o împrejurare care-i servea atât de bine scopurile, aventurierul se urcase pe punte, şi urcase apoi pe scara de fier ce ducea la puntea comandantului. N-avu de făcut decât câţiva paşi şi intră în cabina de sticlă în care se găseau atunci Solvani şi cârmaciul.

Auzind zgomotul făcut de Mare la intrarea în cabină, căpitanul se întoarse.

— Tot cu durere de cap? Sau ţi-e mai bine? întrebă Solvani.

— Două aspirine şi un somn de câteva ore au dat-o gata. Veneam să te anunţ că schimbăm direcţia. Cât e ceasul?

— Douăsprezece fără un sfert, spuse Solvani.

— Da, schimbăm direcţia după programul stabilit cu Garlier.

Cârmeşte-o spre Singapore, căpitane, ne întoarcem în Europa.

Solvani făcu un gest de mirare!

— Socoteam c-o să întovărăşim iahtul, spuse el, auzisem de-o anchetă…

— Ancheta e terminată, declară Mare. Tatăl meu a fost asasinat, ucigaşii vor fi condamnaţi şi executaţi. Garlier. Care-i un savant, a plecat mai departe spre est pe *Vesteras,* numai ca să facă nişte experienţe de electromagnetism, într-o regiune a oceanului Pacific. În care eu n-am ce face şi nici nu mă gândesc măcar să mă duc.

— Foarte bine, se-nclină căpitanul. Dacă înţeleg bine, ne-ntoarcem la Marsilia?

— Exact.

Trecu doar timpul cât să dea ordine cârmaciului şi *Dabir,* ascultător la comenzile cârmei, îşi schimbă complet direcţia…

Mare nu mai putea de bucurie, Se-ntoarse în cabina lui, se dezbrăcă. Se culcă şi adormi de astă dată ca după o victorie.

A doua zi, pe când se îmbrăca, auzi bătând la uşa lui. Se duse să deschidă şi o văzu pe Elena.

Tânăra avea trăsăturile descompuse de uimire.

— Nu se mai zăreşte iahtul! strigă ea.

Primul ei drum, după ce se sculase, fusese să se urce pe punte şi să caute cu privirea pe *Vesteras…* Nezărindu-l, cu toate că era senin, ea alergase la fratele ei să-i strige uimitoarea veste.

— Fireşte că nu se mai vede, zâmbi Mare.

— Şi ţie ţi se pare firesc? spuse fata.

— Dar bine, dragă surioară, răspunse aventurierul, de vreme ce *Vesteras* se îndrepta într-o parte şi noi în alta, e firesc să ajungem la un moment dat să nu ne mai vedem, nu-i aşa?

— Cum adică se îndreaptă iahtul într-o parte şi noi într-alta? tresări Elena,

— Ei asta-i, spuse Mare, nu ţi-a spus nimic Garlier?

— Mi-a spus că vom naviga împreună.

— Da, câteva ore, până ne încredinţăm că manevrarea lui *Vesteras* merge bine… Dar Garlier n-a vrut să ne expună primejdiilor unei explorări care poate fi plină de surprize de temut. Îl aprob pe deplin. Noi mergem la Singapore, unde va veni şi el de cum va sfârşi de experimentat faimosul lui metalofon şi se va fi convins de imposibilitatea de a găsi viu pe tata. Ştii, Elena, nu-mi intră în cap cum de nu ţi-a suflat un cuvânt despre toate astea! Se poate să nu fie el decât un simplu escroc, care

vrea să fugă cu iahtul nostru ca să-l vândă în vreun port american?

— O! protestă fata, îl calomniezi, Mare!

— Ar fi de dorit să ai dreptate, zâmbi mieros banditul. În orice caz însă asta arată că e în stare să se prefacă. Ne vom revedea cu Garlier la Singapore… sau ba, după cum e sau nu cinstit. Nu mai holba aşadar nişte ochi ca nişte farfurii şi fă ca mine: aşteaptă desfăşurarea evenimentelor.

Elena era buimăcită. Cu firea ei deschisă şi sinceră nu-şi închipuia că poate cineva minţi în chestiuni de aşa de mare importanţă şi asta o făcea să dea crezare fratelui ei. Şi totuşi sufletul fetei nu putea admite că acela pe care-l luase drept un om loial şi viteaz, era în fond numai un ipocrit.

— De ce să se fi ascuns aşa de mine? se întreba ea; ce interes ar putea el avea să mă inducă în eroare? A fost categoric: „Vom naviga împreună… Oare se temea să nu-i cer să mă ia cu el spre necunoscut, spre primejdii? Dar dacă i-aş fi propus asta, cu bucurie ar fi primit… Căci mă iubeşte; nu mi-a spus-o niciodată altfel decât cu privirea, dar capul mi l-aş da că inima lui pentru mine bate… Zău nu mai înţeleg nimic… Ah! de-am ajunge odată la Singapore şi de s-ar întoarce Garlier!

În timp ce Elena se zbătea astfel în întunericul răspândit de Mare în jurul ei, Mare luă la o parte pe Leopoldo Peters:

— Acum e rândul tău, spuse el. Ştii ce ai de făcut, dacă vrei să încasezi cele o sută de mii de coroane.

— Las’ pe mine, spuse ticălosul servitor. Pândesc, sunt numai ochii — lasă mă însă să aleg eu momentul potrivit.

— Dar negreşit înainte de Singapore!

— Fii fără grijă, înainte de Singapore. Şi, dacă avem puţin noroc, chiar astă seară… De, cine are obiceiul să se plimbe seara singură-singurică…

— Ştiu. Ai mâna liberă.

Seara, după cină, Mare, Solvani şi secundul trecură în salon, în timp ce Elena ieşi pe punte,

— Ce-aţi zice, domnilor, de o partidă de bridge? propuse Mare.

Căpitanul şi secundul adorau jocul acesta. Şi după câteva minute de joc, nu mai aveau ochi şi urechi pentru nimic altceva. Cât despre Elena, ea se dusese la partea dinapoi a vaporului şi stătea rezemată de parapet, cu privirea pierdută în depărtări. Se gândea la *Vesteras* şi la Garlier şi se trudea pentru a suta oară să descurce motivele care putuseră determina pe inventator să păstreze tăcerea asupra adevăratelor lui planuri… Deodată sări înspăimântată…

Un om ai cărui paşi îi auzise în dosul ei şi pe care-l crezuse unul din marinarii de serviciu, o înşfăcase în braţe şi o ridicase în sus… Nefericita scoase un strigăt dar în aceeaşi clipă se şi simţi azvârlită peste parapet şi se rostogoli în gol…

Strigătul ei de groază se pierdu în zgomotul maşinilor şi în gâfâitul puternic al aburilor ce ieşeau prin tuburile de eşapament…

Leopold îşi împlinise misiunea. O urmărise pe Elena încă de departe, se apropiase tiptil, tiptil, se năpustise apoi brutal asupra ei pe la spate şi o azvârlise în mare.

Apoi se aplecă peste parapet, desluşi plescăitul înăbuşit al unui corp care cade în apă, aşteptă câteva clipe… şi mulţumit că nu se mai auzea nimic, rânji fioros în umbră. Apoi se duse în salon unde Mare, căpitanul şi secundul jucau încă.

— V-aţi uitat ţigările în cabina dv., domnule, spuse Leopoldo lui Mare, privindu-l fix. Vi le-am adus…

— Bine, mulţumesc, mormăi Mare înfrânându-şi o tresărire de satisfacţie. Pune-le pe masă.

Şi a doua zi de dimineaţă, când căpitanul îl anunţă cu toate menajamentele posibile, că sora lui dispăruse şi că exista teama să nu fi căzut accidental în mare, Mare se

arătă atât de îndurerat încât toţi cei ce fură de faţă la deznădejdea lui fură înduioşaţi până la lacrimi.

CAPITOLUL 7.

Ticălosul nu-şi manifestă bucuria decât când fu singur cu Leopoldo — şi atunci încă, tot foarte discret.

Servitorul îi povesti cu de amănuntul drăceasca lui faptă.

— Locul era bine ales, adăogă el: departe de coastă (şi ce coastă! Stânci ascuţite ca acele!), şi niciun vas cât vedeai cu ochii — n-aveam deci ce să şovăi. Căzând de la înălţimea asta, desigur că a murit îndată; şi chiar dacă n-a murit, îţi închipui doar că o înotătoare obişnuită nu poate ajunge la ţărm înot!

Mare îşi freca mâinile:

— Tatăl dispărut, sora *la fel*, îşi spunea el, a noastră, numai a noastră-i moştenirea cea grasă!

Se-nşela amarnic, căci Elena nu se-necase când căzuse în apă.

Desigur, atingerea aceasta fusese ameţitoare. Dar întâmplarea, care-şi are partea sa în toate dramele omeneşti, îngăduise ca nenorocita să execute, fără să vrea, un salt din cele mai corecte, ca de pe trambulină. Braţele ei, întinse înainte, îi apărară capul. Şi apoi era o înotătoare mult mai bună decât îşi închipuia mişelul de frate-său. Se putea măsura cu cele mai suple şi mai rezistente atlete ale înotului.

Ameţită încă, de neaşteptata scufundare, numai instinctul de conservare o ajutase să iasă la suprafaţa apei... *Dabir* se tot depărta de^ ea, şi Elena îi zărea masa mare şi neagră profilându-se pe cerul înstelat şi înţelegea că era cu totul de prisos să cheme un ajutor, înota deci,

buimăcită, revoltată, întrebându-se dacă nu cumva fusese victima vreunui marinar înnebunit brusc. Apoi, dându-şi seama de primejdia în care se afla — singură, noaptea, în mijlocul oceanului, într-un loc aproape neumblat de pescari — fu cuprinsă de o frică groaznică. Hainele de pe ea o trăgeau la fund.

N-avea nicio altă perspectivă decât să se menţină la suprafaţă până când, părăsită de puteri, avea să fie nevoită să renunţe la luptă şi să se lase să se scufunde.

— Sunt condamnată la moarte, îşi spunea Elena. Înainte de revărsatul zorilor, am să fiu sleită de puteri şi în timpul acesta, cine să mi vie în ajutor?

Atunci de ce, în ciuda limpedei viziuni a unei agonii apropiate, biata Elena mai continua să dea din mâini sau din picioare? Pentru că ar fi fost o laşitate să se dea bătută; pentru că aşa e omul: când devine vădit că nicio nădejde nu-i mai e îngăduită, începe să creadă fierbinte într-o minune, pe care o cheamă din toate puterile…

Nebunie sau înţelepciune? Şi una şi alta. Elena începea să simtă mâinile înţepenindu-i, şi cu cât muşchii o ascultau mai puţin, cu atât mai mult se îndârjea în ea dorinţa de viaţă. Închise ochii, învinsă de oboseală şi de frig… Dar în clipa aceea simţi o izbitură care o smulse din toropeală. Crezând că dăduse de o stâncă, se simţi galvanizată de o subită şi mare speranţă…

Nu o stâncă atinsese ea cu umărul, ci o. Bucată de lemn… Se încredinţă de aceasta, după ce pipăise câteva secunde… Mâinile îi bâjbâiau pe o bârnă uriaşă noduroasă şi alunecoasă… Gâfâind, cu sufletul la gură, se agăţă de bârnă..

Era un noroc fără de margini! Acum nu mai avea nevoie să înoate ca să se ţie la suprafaţă. Şi putu chiar să se întindă pe bârnă şi să se servească de ea ca de-o mică plută, cu condiţia să nu facă nicio mişcare, căci ea să nu răstoarne barca de salvare pe care i-o trimetea norocul. Elen i era sigură acum că va putea rezista până-n zori şi

la nevoie chiar mai mult. Nu pierdea nădejdea în vreun prilej de a semnala situaţia ei tragică navigatorilor care ar trece în timpul zilei prin acele meleaguri.

Situaţia ei cerea totuşi o cheltuială de energie pe care o cunosc toţi acei care trebuie să stea absolut nemişcaţi timp mai îndelungat. Frigul creştea mereu, îi crispa carnea şi o ameninţa să capete o sincopă. Dar în curând răsări soarele, încălzi pe nenorocita, redându-i puterile şi curajul. Şi totuşi abia ca prin vis, zări ea ceva mai târziu, o pânză albă pe mare... Pânza părea să se apropie. Şi într-adevăr, se apropia. Acum, aproape de tot de Elena, era o barcă, la cârmă era un bărbat. Acesta văzu epava mai bine zis epavele, cea vie încleştată de cea inertă, şi se grăbi s-o salveze.

Elena se simţi ridicată şi depusă pe fundul bărcii. Aplecându-se deasupra ei, omul scoase o exclamaţie.

— Domnişoara Tabergsen!

Oricât era de zdrobită de oboseală, auzindu-se chemată pe nume, ea se cutremură de uimire.

— Mă cunoşti? bolborosi ea, cine eşti?

— Sunt Halms, domnişoară! spuse omul, Halms, şeful echipagiului de pe *Vesteras*, uită-te bine la mine! M-ai mai văzut pe iahtul tatălui d-tale.

Elena tresări. Apoi leşină. Halms îi dădu o linguriţă de alcool apoi o fricţionă pe obraji cu batista lui muiată în apă... Tânăra îşi reveni.

— Fără ajutorul d-tale aş fi fost pierdută, spuse ea, îmi voi aduce aminte, crede-mă. Dar cum de-ai ajuns aici?

— Jumătate întâmplător, jumătate de nevoie, răspunse Halms. Ştiţi desigur că am evadat din închisoarea din Tainan unde eram închis cu încă patru marinari de pe *Vesteras* sub cea mai grozavă acuzare posibilă!

Eram acuzaţi că l-am ucis pe sir Iulian Tabergsen o acuzaţie idioată monstruoasă, dar protestele noastre cinstite nu fură primite decât cu zâmbete neîncrezătoare şi ridicări din umeri. Am evadat deci. Am ajuns pe iaht, în

port. Acolo am întâlnit un om tânăr, inteligent, dintr-o bucală, curajos, chiar acela care-l însoţea pe d. Mare, fratele dv. În seara în care a venit să ne vadă la închisoare. Nu-i ştiu numele…

— Edmond Garlier, spuse Elena.

— Fie, Edmond Garlier. Mă văzu, se interesă de mine, cu atât mai mult că tânărul acesta primeşte ajutorul meu în încercarea de a-l găsi pe sir Tabergsen. El mă sfătui se plec pe barca cu pânze pe care ne găsim acum. Şi să aştept pe *Vesteras* în larg. O pornii pe mare, aşteptai dar în zor de zi zării două torpiloare japoneze care treceau la câteva mile. Poate că comandanţii lor aveau misiunea să viziteze vasele care treceau pe acolo venind dinspre port, şi să se convingă că nu eram pe niciunul din ele. Fără doar şi poate că între timp evadarea mea fusese descoperită şi că autorităţile dăduseră peste tot alarma… Nu era momentul indicat să-l aştept pe *Vesteras.* Dealtfel, acesta nu putea părăsi Tainanul decât peste cinci sau şase ore… Trebui să fug în grabă. Fugii deci, cu ajutorul pânzelor, şi scăpai din raza vizuală a torpiloarelor. Şi iată că se porneşte vântul de nord, cum rar am mai văzut şi simţit aşa ceva! Şi iată că şi un curent îşi adaogă puterea lui acelei a vântului şi mă târăsc fără ca să mă pot împotrivi. În ziua aceea şi în noaptea următoare, am înghiţit distanţele, nu alta. N-aş putea spune ce drum am străbătut. Din fericire pentru mine erau — şi mai sunt încă — alimente din belşug în barca mea. Când drăceasca ceea de briză, binevoi să se mai linişească, eram prea departe de locul de întâlnire ca să mai sper să pot ajunge la timp şi să mă îmbarc pe *Vesteras.* Pe de altă parte, să mă întorc, însemna să mă expun să cad din nou în mâinile imbecililor care vor să facă din mine un asasin. Plutii deci în direcţia sud-vest, care trebuia să mă ducă fără-ndoială undeva pe coasta indo-chineză, dar d-ta, domnişoară, parcă erai pe bordul vaporului cu care ai venit de la Marsilia cu fratele d-tale şi cu d. Edmond

Garlier?

— Da eram… spuse fata, dar, cum vezi… nu mai sunt,

— Vaporul d-tale naviga paralel cu *Vesteras.*

— Nu ci se depărta de el.

Halms se scarpină pe după ceafă.

— De înţeles nu prea înţeleg, spuse el. Dar acum nu-i timp de întrebat, de stat de vorbă. Ce-i de făcut? k

Elena, care-şi recăpătase puterile, se ridicase de jos şi se aşezase pe una din bănşalupei, voia tocmai să răspundă, când deodată tresări şi-şi trecu mâna peste ochi.

— Visez? întrebă ea. Ce să fie asta? la priveşte…

Halms întoarse capul în direcţia arătată de fată. Dar tresări şi el:

— *Vesteras!*

— Dacă nu e el, e în orice caz un iaht care-i seamănă mult, spuse Elena.

Pe fondul albăstriu al mării, un vaporaş graţios îşi profila silueta albă…

— Ba e chiar *Vesteras!* strigă marinarul, două coşuri înclinate ca acestea nu mai are alt vapor? Ah! îmi vine inima la loc! *Vesteras e*?

Da, într-adevăr, *Vesteras* era. Pe puntea iahtului Garlier umbla încoace şi-ncolo, îngândurat, nervos. La enigma dispariţiei lui *Dabir* se adăugau tot felul de dificultăţi izvorâte din această dispariţie. Plecase de la Manilla dimineaţa, după ce se aprovizionase cu cărbuni şi se hotărâse cu inima grea să se îndrepte spre acea parte din Pacific pe care o botezase „polul X” Marinarul Denis, văzându-l cum umbla cu capul în pământ, îi spuse deodată:

— N-aţi căutat dv. deunăzi o şalupă cu pânze?

Garlier se opri brusc şi se uită la Denis.

— Scuzaţi-mă, domnule, urmă marinarul, dar tocmai văd la tribord o şalupă cu pânze…

Garlier îşi îndreaptă privirea în direcţia arătată de mâna

lui Denis, şi zări şalupa. Apoi, maşinal luă binoclul său marin…

Ei! dar asta e bine! strigă el de cum o duse la ochi ori îmi confund eu dorinţele cu realitatea, ori omul din şalupă e chiar cel pe care voiam să-l găsesc!… Adică nu, cred că mă înşel: pe bord sunt două persoane, şi omul nostru era singur… Ia te uită şi d-ta: sunt doi, nu?

Garlier întinse binoclul marinarului, care-l luă şi se uită prin el.

— Da, spuse el, e un bărbat şi o femeie… Ne fac semnalele, domnule! Au arborat pe catarg un steguleţ!

Garlier se încredinţă şi el de lucrul acesta şi dădu îndată ordine ca iahtul să se îndrepte spre barcă.

Vesteras se apropia repede de şalupă. Vă închipuiţi bucuria ce-l cuprinse pe Garlier când recunoscu cu ajutorul binoclului pe cei doi pasageri!…

— Elena!… Halms!… Cum se poate o minune ca asta?

În curând şalupa, cu pânzele strânse se putu alătura de peretele iahtului. Halms şi Elena se urcase pe bordul lui *Vesteras!* În bucuria lor vorbeau amândoi deodată. Garlier îi crezu nebuni. Trase pe fată spre salon şi-i strânse mâinile cu căldură şi emoţie:

— Ce s-a întâmplat? întrebă el; *Dabirul* a naufragiat? L-am căutat aproape două zile de-a rândul, şi altă explicaţie a dispariţiei lui decât o catastrofă, n-am putut găsi…

— Aşadar fratele meu m-a minţit? vibră Elena. Mă asigura că ai hotărât să te duci la polul X fără noi şi că de aceea a dat el ordin căpitanului lui *Dabir* să schimbe direcţia în miez de noapte şi să se întoarcă în Europa.

— Minciună mai sfruntată n-am auzit! spuse Garlier. Fratele d-tale e un om cu două feţe şi aveam dreptate să-l bănuiesc! Dar d-la, dragă prietenă (îmi dai voie să-ţi zic aşa?) cum ai plecat de pe *Dabir?*

— Am fost atacată pe neaşteptate şi aruncată în mare, declară! lena.

— O! exclamă indignat Garlier.

— Am avut însă norocul extraordinar de a mă putea agăţa de o bârnă plutitoare, adăogă Elena, apoi să fiu zărită de Halms, care m-a salvat.

— Nemaipomenit, gâfâi inventatorul. Il cunoşti pe omul care te-a atacat?

— Nu, era în spatele meu şi agresiunea a avut loc pe întuneric.

— O să-l găsim! asigură Garlier, şi atunci are să-şi primească pedeapsa! încep să văd limpede în jocul fratelui vostru… Dar iată-l pe Halms, vrea să mi vorbească. Îmi dai voie?

Într-adevăr, Halms era în picioare în dosul uşii cu geamlâc a salonului, arătând prin atitudinea lui că avea ceva important de spus. Garlier îl introduse în luminoasa încăpere. Şi de acum fu înăuntru, Halms spuse:

— Domnule Garlier, soarta ţine cu noi. Am remorcat bârna care slujea d-rei Tabergsen drept plută când am întâlnit-o. Şi ştii de ce mă interesa bucata asta de lemn? Pentru că e sculptată. *E una din bârnele din care se compunea piramida care conţinea sicriul verde încrustat cu pietre strălucitoare,* sicriul de care am vorbit la Tainan în faţa directorului închisorii. Ai vrea s-o v<zi?

— Mai întrebi! strigă Garlier, Numai decât!

Bârna fu ridicată pe bordul iahtului. Era într-adevăr acoperită de sculpturi ciudate: păianjeni monstruoşi se învecinau pe ea cu şerpi înaripaţi; măşti omeneşti schimonosite alternau cu peşti care aveau braţe şi picioare!

— Iată o primă dovadă că povestirea noastră a fost adevărată, spuse Halms. Şi dacă n-ai renunţat la expediţia d-tale, sunt convins că în cursul ei vom mai culege şi altele!

— Eu să renunţ? protestă tânărul. Sunt hotărât mai mult ca oricând să ajung la polul X. Da, mai mult ca oricând…

Şi rostind aceste cuvinte, Garlier o privea pe Elena.

— Vii cu mine? întrebă el.

— Cu d-ta merg şi până la capătul pământului, răspunse ea.

Şi Garlier înţelese că dragostea lui era împărtăşită şi de ea. Şi inima i se umplu de o bucurie fără de margini.

CAPITOLUL 8.

Orele ce urmară fură pentru cei doi tineri un fel de dumnezeiască înviere. Reacţiunea lor sufletească faţă de criminalele încercări de a-i despărţi unul de altul îi apropia mai mult decât mărturisirile cele mai dulci şi de cât jurămintele cele mai înflăcărate. Şi de altfel, simţeau amândoi o obligaţie morală de a nu da încă glas fericirii pe care o gustau; Căci nu ştiau încă dacă tatăl Elenei trăia sau nu şi aveau amândoi suflete prea alese ca să rişte să vorbească de dragoste înainte de a fi încercat posibilul şi imposibilul pentru a sfâşia misterul dispariţiei lui sir Iulian Tabergsen.

A sosit momentul să aruncăm o rază de lumină asupra acestei dispariţii.

Vă amintiţi că, atunci când Garlier. Şi Halms, de-abia evadat, se întâlniseră seara pe neaşteptate pe bordul lui *Vesteras,* ei descoperiseră cu uimire lipsa bărcii cu motor de la locul ei obişnuit.

Barca dispăruse dintr-o cauză pe care nici Garlier şi nici Halms n-o puteau şti.

În noaptea în care marinarii de pe *Vesteras* fuseseră înţepaţi în umăr şi loviţi de paralizie de omul cu rochia în roşu şi galben ieşit din sicriul deschis — căci într-adevăr aşa se petrecuseră lucrurile — sir Tabergsen, care avea dese insomnii, nu dormea.

Îi era chiar aşa de puţin somn după o zi atât de bogată în surprize, încât se întinsese în pat îmbrăcat, şi se pregătea să-şi aprindă o pipă când auzi în dosul uşii cabinei, un fel de-gâlgâituri ciudate...

Se sculase din pat, străbătuse cabina şi deschisese uşa. Dar când văzu ce era, nu-i veni să-şi creadă ochilor…

În faţa lui, sub razele albe ale lunii, „mortul” pescuit în mijlocul mării, umbla îngânând un cântec, ducându-şi în spate sicriul? Sir Tabergsen îl văzu aruncând sicriul peste parapet, plecând apoi de-a lungul acestuia, dispărând o clipă şi apărând apoi din nou, în braţe cu un marinar inert pe care-l azvârli tot în mare,

O groază nebună îl cuprinse pe tatăl E- lenei, făcându-l să scoată un strigăt înăbuşit. „Mortul” se întoarse brusc, văzu pe Sir Tabergsen şi se repezi la el… Tabergsen fugi, urlând de groază. Din câteva sărituri, fu în salonul iahtului, în care se încuie cu mişcări nervoase… Mortul, oprit de partea cealaltă a uşii, îl privea prin geamlâc.

Părea furios şi răcnea cuvinte de neînţeles, care însemnau probabil: „Cu ce drept m-ai pus pe corabia ta şi m-ai luat cu tine? Vreau să redevin liber!”.

Lui Sir Tabergsen îi veni ideea să parlamenteze cu sălbatecul şi se sili să-l lămurească prin semne că nu-i voia niciun rău. „Strigoiul4- privea cu ochii holbaţi şi cu nasul lipit de geam, şi furia părea să i se calmeze treptat. Încurajat de acest început, Tabergsen merse mai departe. Îi arătă la lumina lămpilor pe care le aprinsese fotografia bărcii cu motor de pe *Vesteras* şi-i o oferi să plece cu ea de pe iaht…

Într-un târziu sălbatecul parcă prinse ce voiau să-i spună gesturile tatălui Elenei. Dădu din cap afirmativ, mormăind… Tabergsen ieşi din salon. Nu ştia că ciudatul şi primejdiosul personagiu, cum ieşise din sicriu, paralizase întreg echipagiul, şi că din cincisprezece oameni aruncase deja zece peste bord.

Tabergsen se duse la pupa iahtului şi chemă pe marinarul care trebuia să fie de quart la tribord… Dar marinarul nu veni. Avea şi de ce!

Sălbatecul dădea semne de nerăbdare, Tabergsen îi făcu semn să împingă o barcă metalică, în timp ce el

împinge o alta, Sălbatecul execută ascultător manevra… Tabergsen se urcă în barca atârnată deasupra valurilor, şi rugă tot prin senine pe sălbatec să facă şi el la fel. Când acesta fu în barcă, nu-i mai rămase stăpânului iahtului de cât să pună în mişcare motorul, să sară pe puntea iahtului şi să dea drumul bărcii,

Dar la primele duduituri ale motorului, sălbatecul tresări şi-şi pierdu echilibrul… În cădere, una din ţepile rochiei lui intră în mâna lui Tabergsen. Durerea îi smulse un strigăt şi-l făcu să piardă momentul de a sări pe puntea iahtului. Sistemul de alunecare al bărcii era deja declanşat… şi barca-automobilă se desprinse îndată de pe dublul ei suport, atinse undele şi porni ca o săgeată pe suprafaţa mării.

Tabergsen, paralizat, căzut în fundul iahtului alături de sălbatec, asista cu ochii holbaţi, dar nemişcat şi neputincios de a reacţiona în vreun fel, la această plecare bruscă a bărcii care se desparte de iaht. Acesta, a cărui elice nu încetase să se învârtească de la începutul acestei drame ciudate, îşi urma drumul pe ocean. Fără căpitan şi fără cârmaci…

………………………………………………………………………………

„Înviatul” scotea strigăte nearticulate şi se cramponă de marginea bărcii, speriat de învârtirea helicei şi de duduitul motorului… Apoi, puţin câte puţin se liniştise. Atunci un râs îl zgâlţâise din cap până-n picioare, un râs ciudat lipsit de răutate, râsul unui primitiv care a trecut printr-o spaimă mare şi căruia îi vine inima la loc.

Barca zbura cu toată viteza de care era capabilă. Abia după o oră şi jumătate se opri motorul, din lipsă de benzină. Sălbatecul păru adânc mirat şi începu să pipăie organele mecanismului de comandă… Abia pe urmă îşi aminti de Sir Iulian Tabergsen, îl ridică în braţe şi-l culcă la partea dinapoi a bărcii… Nefericitul călător era tot sub efectul înţepăturii…

La ivirea zorilor, *Vesteras* dispăruse. Oceanul era

pustiu. Vântul care bă tea de la dud-vest împingea încet barca departe de drumul urmat de obicei de vapoare.

Se scurse aşa o zi lungă. Cu toată paralizia, lui Sir Iulian începea să-i fie foame. În lada cu provizii erau nişte biscuiţi, dar cum să ajungă la ei, sau măcar să facă pe sălbatec să înţeleagă că acolo era de mâncare?

Abia în mijlocul nopţii următoare îşi recăpăta Tabergsen puţin din facultatea de a se mişca. Asta îl bucură mult. Sălbatecul moţăia pe ladă. Târându-se până la prora bărcii, Tabergsen împinse puţin în lături pe tovarăşul (sau pe duşmanul) lui, care-i făcu mirat loc...

Tabergsen deschise anevoie lada, scoase doi biscuiţi şi dădu unul şi sălbatecului care-l luă şi-l pipăi... Abia când văzu, la lumina lunii care lumina de câteva minute marea, pe Tabergsen mâncând, se decise şi el să mănânce. Şi rezultatul fu un şir de gâlgâituri de plăcere: Biscuitul îi plăcea grozav.

Dar frigul muşcător al nopţii începuse să-l cam pătrundă pe Sir Iulian. Plecarea lui de pe iaht fusese atât de neprevăzută, încât nu-şi luase nicio haină mai groasă. Cât despre sălbatec, avea rochia lui mare şi grea... Tatălui Elenei îi veni în clipa aceasta o idee.

În fundul lăzii cu provizii era un butoiaş cu coniac.

Tabergsen luă un pahar, îl umplu cu coniac şi-l întinse misteriosului personagiu.

Omul mirosi conţinutul paharului... Momit de aroma coniacului, bău. O duşcă, apoi încă una... Când paharul fu gol, plescăi din limbă cu o satisfacţie fără de margini, şi prin gesturi, ceru din nou alcool. Sir Tabergsen se grăbi să-i toarne o nouă porţie. De astă dată, sălbatecul goli paharul dintr-o sorbitură.

Era mai mult decât trebuia unui om nedeprins ca să se-mbete. Începu să cânte cât îl ţinea gura, apoi vocea începu să-i slăbească şi veni o clipă când căzu beat mort, cu ochii întredeschişi, lângă Sir Tabergsen care puse imediat stăpânire pe rochia galbenă şi roşie. Tatăl Elenei

îşi recăpătase forţele mulţumită duşculiţei de coniac ce-o dăduse pe gât el însuşi şi luă tot felul de precauţiuni ca să nu se înţepe din nou în timp ce dezbrăca pe sălbatecul adormit. Îşi puse apoi ciudata lui rochie şi se întrebă o clipă dacă n-ar fi mai bine să arunce omul în mare.

— Ar trebui să urăsc pe nenorocitul acesta, dar cu tot răul pe care mi l-a pricinuit, nu mă pot împiedica să-mi fie milă de el!

Se crăpă de ziuă şi de câteva minute, oceanul era din ce în ce mai agitat, valurile ridicate de un vânt puternic ce bătea dinspre vest, se acopereau de spumă, şi barca, prizonieră a elementelor, când sălta spre cer, când se adâncea în prăpastia valurilor. Se apropia o furtună. Şi sub norii negri veniţi în batalioane compacte uraganul se dezlănţui, cu fulgere şi tunete. Ploaia care cădea în cascade şi valurile îl udau pe Tabergsen până la piele. Nefericitul Suedez agăţat de cârmă, să silea să taie valurile monstruoase cu prora bărcii. Cum putea el rezista asalturilor? Numai instinctul îl mai călăuzea acum şi făcea totul ca într-o hipnoză… Lupta aceasta a omului contra mării şi cerului ţinu un timp care lui Tabergsen îi păru nesfârşit de lung. Tocmai când mâinile lui îngheţate refuzau să-l mai asculte, furtuna se domoli tot aşa de iute precum venise. Soarele reapăru norii se risipiră, şi tatăl Elenei observă, surprins că în timpul furtunii vasul intrase într-un curent puternic, care-l făcea să înainteze cu foarte mare iuţeală…

În timpul acesta sălbatecul care se dezmeticise din greaua lui toropeală, zări rochia lui Tabergsen şi scoase un răget de mânie. Oare asta avea să pricinuiască o luptă între ei? Tabergsen crezu că da şi se aşeză în poziţie de apărare, dar adversarul lui care întorsese capul spre dreapta, începu să scoată tot felul de sunete din gât şi să tropăie parcă nu-şi mai încăpea locului de bucurie.

Tabergsen, întorcând şi el capul tresări… Un ţărm roşiatic apărea la orizont, şi barca alerga spre el… în

primul moment, Tabergsen se bucură. Uscatul însemna salvarea... Dar bucuria lui făcu îndată loc spaimei; uscatul, care se vede acolo, era stâncos şi dacă curentul izbea barca de o stâncă, catastrofa ar fi fost inevitabilă. Nu scăpaseră din furtună, decât ca să moară zdrobiţi de stâncile acestea!

Cu neputinţă să cârmeşti barca şi s-o scoţi din sinistrul curent! La disperare când se văzu la câteva sute de metri de ţărm, Tabergsen cârmi brusc... Barca se-nvârti în loc şi se răsturnă. Tabergsen şi sălbatecul abia avură timp să se agaţe învelişul bărcii, ca să nu cadă la fund. Ceva mai departe părea că se auzeau strigăte guturale... Şi după cinci minute, barca răsturnată dar încă plutind, şi cei doi naufragiaţi, ajunseră într-o apă aproape liniştită şi fură înconjuraţi de o mulţime de luntri mici rotunde, conduse de oameni ce semănau la faţă şi la statură cu sălbatecul pe care-l luase Tabergsen cu iahtul său. Ei scoteau ţipetele celea ascuţite... Când îşi zăriră compatriotul făcură un vacarm şi mai mare şi cu o iuţeală uimitoare, aruncară nişte liane ce le serveau drept otgoane prinzând barca. Pe Tabergsen şi pe celălalt, îi traseră în bărcile cele mici şi rotunde şi cu toţii se întoarseră spre micul golf din care porniseră atunci când zăriseră de departe barca.

De acum debarcară, îngenunchează în faţa sălbatecului şi a lui Tabergsen, apoi înconjurându-i îi conduseră în spatele colinei, unde se înălţa un sat cu colibe mărunte ce semănau cu viziunile castorilor.

Alţi indigeni, femei, bătrâni şi copii ieşiră la zgomotul pe care-l făceau cei ce soseau şi scoaseră şi ei strigăte de uimire sau de bucurie. Tabergsen nu-şi putea da seama ce anume exprimau. Fu condus astfel într-o piaţă triunghiulară, în fundul căreia se vedea o clădire vastă şi mai înaltă decât toate celelalte din jur. De acolo ieşi un bărbat îmbrăcat cu o rochie galbenă cu ciucuri roşi, la fel cu cea pe care-o purta tatăl Elenei. Ridică braţele, apoi cotind spre o stradă o luă la fugă urmat de vreo

cincisprezece bărbaţi care ieşiră şi ei din casa cea mare… În clipa aceasta sălbatecul cu care venise Tabergsen începu să urle gesticulând. Cei din jurul lui îl aclamară şi intrară cu el în vasta clădire rotundă, în care împins de mulţime trebui să intre şi Tabergsen. Văzu săli mobilate cu bufete ciudate şi scăunele sculptate într-un gen asemănător cu sculpturile negrilor din Africa centrală, totul zugrăvit în roşu şi verde. Pe când trecea în revistă odăile aşezate în careu în jurul unei curţi interioare se simţi apucat de mână… Îi zâmbea un bărbat care vădit nu era insular.

— D-ta trebuie că eşti uimit că te găseşti aici, îi spuse el pe englezeşte, dar eu sunt încântat de venirea d-tale! Nu voi mai fi singurul alb exilat pe insula aceasta drăcească!

— Dar cum se numeşte insula asta? întrebă Tabergsen.

— Habar n-am, am ajuns aici printr-o întâmplare minunată, în urma unui naufragiu despre care ai auzit poate naufragiul lui *Lucknow,* vapor care mergea de la San-Francisco la Melboure... Sunt treisprezece ani de atunci… Dă-mi voie să mă prezint: John Burbage. Indigenii voiau să mă jupoaie de viu, căci n-am avut norocul d-tale să mă prezint în faţa lor îmbrăcat cu o rochie regală şi având la dreapta mea pe un rege pe care aici îl credeau mort, căruia îi celebraseră funeraliile şi al cărui trup neînsufleţit îl încredinţaseră după obicei Oceanului.

Ştii că i-au şi ales un urmaş la tron. Dar nu mai pot de nerăbdare. Ai desigur să-mi povesteşti lucruri ciudate… N-ai vrea să vii la mine acasă? Cu dragă inimă îţi ofer ospitalitatea mea până când vom găsi vreun mijloc de a evada împreună din insula aceasta. Prezenţa d-tale aici trezeşte în mine nădejdi care nu mi se mai păreau îngăduite.

Tabergsen primi# invitaţia cu multă plăcere. Şi după ce mâncă bine, povesti tovarăşului său de exil evenimentele cunoscute cetitorilor. Burbage asculta fără să piardă o

vorbă.

— Ai aşadar o barcă motor? strigă el, atunci am găsit mijlocul de a fugi de aici!

— Te înşeli! spuse Tabergsen, n-avem benzină…

— Ba avem, spuse radios Englezul. Marea aruncă pe ţărmul acesta epave şi o să te duc într-un loc pe coastă unde valurile au depus bidoane de benzină. Indigenii au deschis unul, au vrut să-i guste conţinutul şi rezultatul acestei experienţe a fost că nu s-au mai atins de celelalte.

— Ce fericire! tresări Tabergsen, O să plecăm de îndată ce-o, să putem îmbarca provizii… Da ce-i zgomotul aceasta? Auzi ce ţipete!

Într-adevăr, afară răsunau vociferări. John Burbage îl rugă pe Tabergsen să-l aştepte fără să se mişte.

— Mă duc să văd şi să mă informez spuse el.

După două minute era înapoi.

— Ai ghicit, spuse el, se bat şi încă cu ce furie! Partizanii vechiului rege, a lui *Iac-cel-înviat-din-morţi,* se bat cu prietenii noului rege, *Hogo.* Ar fi fost o ocazie minunată s-o ştergem de aici, dacă ne-am fi făcut pregătirile de plecare. Numai să nu el vie în^gând războinicilor să dea foc oraşului. Te poţi aştepta la orice din partea lor, când sunt dezlănţuiţi!

— E oare prudent să rămânem aici? întrebă Tabergsen.

— O! Noi nu riscăm nimic. Înţeleg şi vorbesc limba lor. Ei sunt convinşi că d-ta l-ai înviat pe Iac, şi nu te vor ataca. Cât despre mine, am devenit prietenul lor şi ei socot foarte natural ca eu să rămân în afara certurilor lor dinastice.

— În cazul acesta, spuse Tabergsen, nu crezi c-ar trebui să ne ocupăm de pe acum de pregătirile noastre de plecare?

— Puţină răbdare, zâmbi Burbage nu ştiu dacă indigenii ar privi cu ochi bun, proiectul nostru de plecare. O să lucrăm noaptea, va fi mai prudent şi mai înţelept.

Indigenii nu dădură foc oraşului, dar se bătură pe străzi, până-n seară, cu o înverşunare vecină cu nebunia. Noaptea sosi fără ca vreuna din tabere să fii repurtat vreo victorie decisivă asupra celeilalte, şi liniştea păru să-renască iar în sat.

— A sosit momentul să ne aventurăm spre coastă şi să mergem să ne găsim bidoanele de benzină, spuse Burbage.

Cei doi bărbaţi voiau tocmai să plece, când uşa casei, în care-şi petrecuseră ziua, se deschise.. Indienii veniseră păstrând o tăcere atât de desăvârşită încât şi Burbage şi Tabergsen avură în acelaşi timp acelaşi gând îngrozitor, era un atac prin surprindere, voiau să-i omoare!

încercară să fugă, dar indigenii întinseră braţele ca să-i împiedice. Prin liniştea lor arătară apoi că nu se purtau cu gânduri rele.

— Atunci ce-i? Ce vreţi de la noi? întrebă Burbage liniştit şi mirat în acelaşi timp.

Unul din sălbateci vorbi în numele cetei: liniştea care domnea în oraş nu se datora întunericului care oprise bătălia, ci faptului că printr-o înţelegere comună, cele două tabere hotărâseră ca numai cei doi regi, cel vechi şi cel nou să dea lupta pentru tron! Şi pe loc, la lumina torţelor aprinse de femei, Iac şi Hogo se înfruntaseră pe teren închis, înarmaţi fiecare cu câte o suliţă. Cei doi rivali erau înzestraţi cu aceeaşi forţă şi cu aceeaşi îndemânare aşa că, năpustindu-se unul asupra altuia în acelaşi timp, loviseră aşa de bine, încât căzură amândoi morţi.

— O tu, adăogă oratorul îndreptându-se spre sir Tabergsen, tu care poţi să învii morţii şi ai dovedit-o, mai învie odată pe gloriosul Iac. Credincioşii lui supuşi vin să ţi-o ceară şi tu nu le poţi refuza bucuria asta!

Cu greu îşi ţinu sir Tabergsen râsul, când Burbage îi traduse balivernele astea.

— Fie, spuse el grav, accept, dar nu-i voi reda viaţa lui Iac, decât după ce-l veţi fi culcat într-un coşciug cu totul

asemănător celui în care era, când l-am înviat întâia dată.
Indigenii părură satisfăcuţi de răspunsul acesta. Se retraseră.
— Perfect, spuse Burbage lui Tabergsen câştigăm astfel timp. Opt zile le trebuie insularilor ca să facă cosciugul regal. Şi…
În clipa aceasta fu întrerupt de o nouă năvală de indigeni… Alte chipuri… Burbage îi întrebă ce voiau.
— Venim, explicară ei prosternându-se în faţa lui sir Tabergsen, să te rugăm să redai viaţa scumpului nostru rege Hogo, omorât în seara asta în lupta cu Iac, pe care noi nu-l iubim!
Tatăl Elenei le făgădui să le împlinească dorinţa cu condiţia ca ei să pună corpul lui Hogo într-un cosciug verde încrustat cu pietre preţioase.
— Lucraţi în taină, adăogă el. Puterea mea va fi astfel mult mai mare, şi mai cu seamă depărtaţi-vă de mine ori de câte ori mă vedeţi pe afară.
Încântaţi, partizanii lui Hogo se retraseră. Sir Tabergsen şi John Burbage aşteptară până ce indigenii se depărtară, şi abia după aceea ieşiră din casă. Englezul îşi călăuzi tovarăşul, la lumina lunii, afară din oraş, pe o cărare întortocheată ce ducea spre coastă. După trei sferturi de oră de mere găsiră nişte bidoane de metal pe jumătate îngropate în nisip…
— Iată benzina noastră, spuse Burbage, acum trebuie să cărăm bidoanele până la barcă.
Sarcina era anevoioasă, atât din cauza greutăţii bidoanelor cât şi din cauza stării proaste a drumului pe care trebuiau să le rostogolească. Şi deoarece nu se puteau întoarce în oraş cu bidoanele, trebuiră să le ascundă în dosul unui, tufiş, hotărând să se întoarcă la locul acela în noaptea următoare.
Burbage era extenuat. Tabergsen îşi simţea membrele amorţite. Cei doi bărbaţi se duseră să se culce la Burbage acasă. A doua zi, se duseră la golful unde debarcase în

ajun Tabergsen. Dar ajungând acolo tresăriră, înăbuşindu-şi o exclamaţie de uimire…

Barca cu motor fusese făcută fărâme de sălbatici! Socoteau pe semne, că nu exista talisman mai bun decât o bucată din barca ce aparţinuse omului care învia morţii… Corpul bărcii nu-l putuseră da complet gata dar motorul, comenzile lui. Cârma, accesoriile, toate acestea fuseseră smulse, scoase, luate…

În faţa acestui dezastru, Tabergsen şi Burbage plecară capul. Odată cu distrugerea bărcii se spulbera planul lor de fugă…

De la speranţa care-i galvaniza, nefericiţii trecură brusc la o descurajare adâncă.

— Blestem! strigă Burbage.

— Fiica mea! Fiul meu! Niciodată nu mă vor mai vedea, gemea Tabergsen.

CAPITOLUL 9.

Insularii se pregăteau în vederea marii minuni. Cu tot secretul pe care li-l ceruse suedezul, nu le trebuise mult ca să afle că acesta era dispus să învie şi pe un rege şi pe celălalt şi chiar dacă erau supăraţi de asta, nu îndrăzneau s-o arate pe faţă de teamă ca Tabergsen să nu favorizeze numai clanul opus.

Mai mult chiar, insularii se întreceau care mai de care să-l răsfeţe. Partizanii lui Iac organizară un banchet monstru la care fu invitat Suedezul. Văzând această partizanii lui Hogo ţinură şi ei să ospăteze pe omul cu puteri magice. De voie de nevoie Tabergsen trebui să benchetuiască din nou. Bietul om era nevoit să zâmbească şi să-şi dea aerul că e fericit de amabilitatea ce i se arată, când lui îi venea să plângă…

Veni ziua când totul fu gata pentru marea ceremonie.

Cele două sicrie, al lui Iac şi al lui Hogo, fuseseră puse de comun acord pe un plan înclinat care domina marea, în vârful unei mici faleze alese chiar de Tabergsen ca loc al dublei învieri.

Suedezul asistase la închiderea în sicrie a corpurilor, care înainte de aceasta fuseseră îmbălsămate după moda indigenă, şi pe-nserat, dădu ordin insularilor să se retragă.

— Învierea va avea loc în zorii zilei, anunţase Tabergsen prin mijlocirea interpretului,

Numai Burbage avea voie să rămâne în timpul „veghii sfinte” alături de Tabergsen.

Cei doi îşi dădeau lămurit seama că jocul pe care-l

jucau era primejdios de tot. Pe deoparte insularii n-aveau nici cea mai mică îndoială că regii lor morţi vor învia.

Pe de altă parte lui Tabergsen îi era cu totul cu neputinţă să înfăptuiască minunea aceasta. Să-şi mărturisească neputinţa, ar fi însemnat să se condamne la moarte şi să-l condamne în acelaşi tâmp şi pe John Burbage cel dintâi care se prosternase înaintea lui Tabergsen şi-l aclamase ca autorul învierii lui Iac, la sosirea lui în insulă...

Singura şansă pe care-o aveau exilaţii noştri era marea credulitate a sălbatecilor. Trebuiau să profite de credulitatea aceasta cu îndrăzneală, dar şi cu îndemânare. Tabergsen îşi făcuse un plan de acţiune, pe care trebuia să-l pună acum în aplicare cu ajutorul lui Burbage.

Acesta se aprovizionase cu două frânghii groase pe care le ascunse sub hainele lui.

Le depuse lângă pantă şi-i spuse lui Tabergsen:

— E timpul să mergem să căutăm bidoanele de benzină care au rămas în dosul tufişului, la mai puţin de jumătate de milă de aici. Până într-o oră putem fi înapoi.

Găsiră bidoanele unde le lăsaseră. Tabergsen împinse unul, Burbage pe celălalt. În curând ei găseau iar pe mica faleză, lângă cele două sicrie.

Sicriele acestea se deschideau ca nişte cutii. Tabergsen şi tovarăşul lui deschiseră fără nicio osteneală primul, scoaseră din el corpul lui Iac legară un capăt al frânghiei de picioarele lui, iar pe celălalt de unul din bidoanele de benzină. Apoi, corpul fostului rege Iac fu împins pe pantă, şi târât de greutatea bidonului căzu în mare...

Aceiaşi operaţie a repetară şi cu corpul lui Hugo. Oamenii noştri închiseră apoi cele două cosciuge, aprinseră torţele şi la lumina acestora, Tabergsen făcu nişte plecări în genunchi, mişcări ale braţelor, care n-aveau nici un sens, dar pe care indigenii le puteau zări de departe şi care le dădeau iluzia că Tabergsen lucra la

dubla înviere făgăduită…

A doua zi în zori, locuitorii oraşului se strânseră în grupe compacte, şi veniră să se îngrămădească deoparte şi de cealaltă a pantei. Burbage, urcat pe un fel de estradă ceru şi obţinu cu uşurinţă tăcerea.

— O! voi bărbaţi, femei şi copii, strigă el, puneţi fruntea la pământ şi n-o ridicaţi decât când voi bate din palmei Cine se va ridica înaintea semnalului meu va muri în dată. Se găseşte printre voi vreunul care s-a săturat de viaţă!

Un freamăt trecu printre indigeni şi cu toţi se aruncară iute la pământ… Tabergsen rosti atunci cuvinte solemne, sau care puteau părea aşa. Psalmodierea aceasta dura câtva timp. Apoi Burbage bătu din palme… Sălbatecii se ridicară,

Căscară ochii căutând cu privirea pe cei doi regi şi se speriară nevăzându-i nicăieri… Burbage luă iar cuvântul:

— O voi, bărbaţi, femei şi copii, ştiţi că Iac şi Hugo, înviaţi de „fiul Soarelui”, care-i aici de faţă, s-au împăcat de îndată ce au simţit din nou bătându-le inima. Şi fiindcă erau buni şi unul şi celălalt şi nu voiau să prelungească o luptă din care mulţi din voi ar suferi, au cerut „Fiului soarelui*4 şi au obţinut de la el să fie schimbaţi în peşti de apă sărată. Ei sunt acum în apă şi sunt fericiţi că au cedat coroana-curcubeu „Fiului Soarelui” care va fi pentru voi cel mai bun dintre regi, căci el va şti să vă ferească de moarte dac-o să fiţi bolnavi. Uitaţi-vă la sicrie, bărbaţi, femei şi copii: sunt la locul unde le-aţi pus voi dar sunt goale!

Indigenii primiră aceste declaraţii cu o tăcere cai e dură numai câteva secunde, dar în timpul căreia Tabergsen şi Burbage avură nevoie de toată voinţa lor ca să mascheze groaza care-i cuprindea… Apoi insularii se repeziră spre cele două sicrie şi le deschiseră… Ideea înşelătoriei, de care uzaseră cei doi Europeni, nici prin gând nu le trecea acestor primitivi, şi asta spre norocul lui Burbage şi Tabergsen.

— Minune! Minune! răgeau ei pe limba lor.

Il duseră pe Tabergsen în triumf până la marea casă rotundă care slujea drept palat şi-i cerură să-şi pună fără întârziere *coroana-curcubeu,* semnul domniei, numită aşa pentru că pietrele cu care era încrustată aminteau într-adevăr culorile curcubeului. Trucul reuşise mai presus de orice aşteptare.

— Vom putea pleca de pe insulă cu toată pierderea bărcii, spuse seara Tabergsen către Burbage.

— Cum? întrebă Burbage.

— Sub pretext că vreau să cinstesc în largul mării memoria celor doi regi prefăcuţi în peşti, am să pun pe indigeni să construiască o corabie.

înainte de a pune în aplicare acest plan, Tabergsen lăsă să treacă cincisprezece zile. Apoi Burbage aduse hotărârile regelui la cunoştinţa indigenilor,

Aceştia nu îndrăzniră să facă nici cea mai mică obiecţiune. Se grupară în mai multe echipe: cea de tăietori se duse să taie copaci din pădure, cea de dulgheri făcu din trunchiuri bârne şi blăni, şi cheresteaua alcătuită de indigeni lua pe zi ce trecea formă de corabie…

Tabergsen inspecta zilnic şantierul. Rămânea în aparenţă grav, dar bucuria lui izbucnea nestăpânită când avea prilejul să vorbească între patru ochi cu Burbage, care se bucura tot atât de mult.

Cei doi numărau deja săptămânile care le mai rămâneau de petrecut în insulă şi se pregăteau să ceară sălbatecilor să adune provizii care să fie date drept prinos zeului peştilor, când nenorocirea veni ca un trăsnet din cer senin.

Indigenii aveau obiceiul să pescuiască bureţi, în fiecare an cam pe la aceeaşi vreme. Burbage ştia lucrul acesta, dar nu se gândise că se putea ca pescarii să-şi aleagă tocmai locul unde fuseseră aruncaţi Iac şi Hogo.

Şi totuşi drept acolo se duseră,

Primul care se dădu la fund se întoarse mai repede

decât se aşteptaseră camarazii lui rămaşi în micile bărci rotunde. Avea faţa descompusă de uimire şi de furie:

— „Fiul Soarelui” ne-a minţit, urlă el. Şi-a bătut joc de noi când ne-a spus că a prefăcut pe răposaţii noştri regi în peştii I-am văzut acum, pe Hogo şi pe Iac! Sunt în apă, îmbrăcaţi şi cu o frânghie mare legată de picioare! Peştii adevăraţi şi crabii le-au mâncat faţa, dar n-aveţi de cât să vă scufundaţi şi voi şi o să-i recunoaşteţi.

Indigenii, galvanizaţi de curiozitate şi de furie, se scufundară cu toţii deodată şi ieşiră apoi la suprafaţă scoţând urlete sălbatice.

Ce mai pescuit de bureţi! Acum nu se mai gândeau decât la înşelătoria căreia-i căzuseră victime şi dădură fuga într-un suflet la palat, stârnind în drum şi pe cei ce încă nu ştiau.

În timpul acesta, Tabergsen stătea de vorbă cu Burbage. Deodată garda care păzea intrările palatului fu atacată de sute de indigeni care păreau nebuni de furie. Paznicii nu făcură nici cea mai mică încercare de a se opune valului omenesc care i-ar fi copleşit. Bătură repede în retragere sau se predară... În clipa următoare, mulţimea pătrunse în încăperea în care se afla Tabergsen, şi-l înconjură arătându-i pumnul şi vociferând ocări şi ameninţări.

— Ce este? Ce-i cu voi? Ce vi s-a întâmplat? bâigui Burbage sincer uimit.

Află îndată despre ce era vorba. Se prefăcu atunci că se indignează şi el, atât ca să scape, cât şi pentru ca fiind liber, să mai poată încerca să-l salveze pe Tabergsen.

— A făcut el asta? strigă el. L a moarte, atunci! Nicio milă! La moarte cu mincinosul! La tortură!

— La moarte! repetară sălbatecii să fie ars de viu! Să se pregătească rugul!

Şi pentru că să fie siguri că Tabergsen n-o să le scape, cu toate că nenorocitul n-avea nicio posibilitate să fugă căci se găseau pe o insulă, îi legară mâinile la spate şi-l

închiseră într-o colibă cu pereţii mai groşi decât de obicei şi doisprezece oameni, aleşi dintre cei mai indignaţi, fură însărcinat. Să-l păzească până în momentul execuţiei.

Tabergsen căzu aiurit, pe jos în colibă. Disperarea pe care-o simţise când se văzu se smuls de pe iahtul său şi azvârlit în necunoscut, în noaptea aceia tragică, nu era nimic în comparaţie cu disperarea care-l cuprindea acum.

CAPITOLUL 10.

Aşa stăteau lucrurile, când Garlier găsise în largul mării pe Elena Tabergsen şi pe Halms şi-i luase pe *Vesteras.*

— Te-aş urma până la capătul pământului, spuse inventatorului fata.

Având acum cărbuni şi alimente, Garlier cârmise spre nord-vest, şi se silise în zilele următoare să fie în afara drumului obişnuit al navelor ce mergeau din Asia în America.

Pentru ca să economisească combustibilul, navigau pe cât cu putinţă cu pânze.

Halms, care scruta mereu orizontul, afirma că atunci, în croaziera fatală, intraseră într-o zonă în care apa era aproape tot aşa de neagră ca cerneala, şi că acolo descoperiseră ei sicriul plutitor, de la care li se trăseseră toate nenorocirile.

Într-o seară, şeful echipajului îi spuse lui Garlier:

— La te uită colo, domnule, îi spuse el, priviţi colo. Valurile încep să capete culoarea mai închisă…

Era adevărat. Spre mirarea crescândă a marinarilor, văzură că cu cât înaintau cu atât apa devenea mai închisă la culoare. Curând ea fu neagră de tot şi când oamenii noştri se aplecară pe deasupra parapetului li se păru că văd alunecând pe valuri, puncte luminoase şi pete palide…

— Ce-i asta? Peşti? întrebă Elena

— Aruncaţi plasele, spuse Garlier marinarilor care se găseau lângă el.

Oamenii ascultară. Erau curioşi să vadă ce fiinţe vii, —

animale sau plante aquatice — provocau aceste fenomene luminoase… Scoaseră o plasă… Fuseseră prinşi sute de peştişori frumoşi, argintaţi pe o parte, albăstrui pe spate. Ochii lor care erau fosforescenţi în apă, redeveniră maţi pe puntea lui *Vesteras.*

Şeful bucătar veni să ia ce se pescuise, încântat de această pradă frumoasă care avea să îmbogăţească meniul. Peste o oră, la masă, toată lumea găsi minunate sardelele din „Marea de Cerneală”. Toată lumea mâncă din ele. Garlier avea o poftă de mâncare straşnică. Vizitase metalofonul lui de mai multe ori în cursul după amiezii, şi de fiecare dată constatase că pendulul aparatului avea oscilaţii a căror amplitudine creştea mereu.

— Un continent bogat în metale trebuie să fie pe aproape, îi spuse el Elenei. Aştept numai ca amplitudinea oscilaţilor să ajungă la un grad, atunci am să pun în funcţiune indicatorul cadranului de orientare… Ah, ce fericit aş fi să se verifice ipoteza mea privitoare la polul X!

— Şi ce recunoscătoare ţi-aş fi eu, dacă am găsi pe tata prin meleagurile astea!

Cuvântul acesta de recunoştinţă suna ciudat în gura Elenei. Dac-ar fi urmat îndemnul inimii ei, alt cuvânt ar fi rostit, unul mult mai puternic şi mult mai dulce… Dar ochii ei vorbeau mai desluşit decât buzele ei.

— Noapte bună, prietenă, îi spuse Garlier. Până-n două zile, poate chiar mâine, s-ar putea să intervină lucruri noi.

Nici Cristofor Columb în ajunul descoperirii Americii trebuie că nu era mai emoţionat decât Garlier acum în faţa detectorului său. Bătuse miezul nopţii în salonul lui *Vesteras,* unde-şi instalase tânărul aparatul menit să arate locul exact al polului X. Deodată Garlier. Care observa metalofonul, se simţi străbătut de nişte fiori ciudaţi… Apoi îl cuprinse un frig tot atât de inexplicabil, în timp ce stropi mari de sudoare îi broboneau tâmplele… Se simţea îngreunat şi sufocat… N-avea aer destul… Voi

să străbată salonul, să se ducă să deschidă uşa ca să-şi umple plămânii cu oxigenul largului… Dar nu fu în stare. Genunchii i se tăiară şi cuprins de o ameţeală dureroasă se prăbuşi pe covor unde şi rămase. Era perfect lucid dar incapabil de a se mişca sau de a chema în ajutor…

În cabina ei, Elenei i se făcea şi ei rău. Fusese trezită din somn de un junghi în inimă şi de frig — un frig de gheţărie; şi deşi sudoarea îi curgea de-a lungul obrajilor clănţănea din dinţi şi simţea braţele şi picioarele îngreunându-i-se… crezându-se otrăvită, i se face frică, şi voi să sune pe omul de serviciu, dar nu putu. Şi nu izbuti nici măcar să strige…

Şi membri echipagiului, treziţi şi ei de frig în hamacurile lor, făceau şi ei, cu groază, aceleaşi constatări… Halms lovit şi el de paralizie, îşi aminti cele întâmplate pe *Vesteras* înainte de dispariţia lui sir Iulian Tabergsen şi se întrebă dacă nu cumva urcase noaptea pe puntea iahtului iarăşi un sălbatec cu rochie de în galben şi roşu care-şi făcea acum mendrele…

Se gândi apoi la peştii luminoşi, la sardelele alea atât de ademenitoare la vedere…

— Ele ne-au otrăvit! gândi el — suntem pe un ocean diabolic!

Oamenii de quart zăceau şi ei pe punte, la cârmă, la cazane. În clipa când simţise că i se făcea rău, mecanicul avusese prezenţa de spirit să oprească maşina. Helicea lui *Vesteras* nu se mai învârtea. Dar marinarii de pe punte care constatau oprirea maşinii vedeau totuşi că vasul continuă să înainteze.

Şi în acelaşi timp auzeau un fel de clocot ciudat, ca şi cum sub iaht şi în jurul lui, valurile s-ar fi dezagregat brusc datorită unei forţe venite din adâncurile sub-marine… *Vesteras* începu în curând să se legene într-un mod ciudat, apoi să se învârtească în loc. Nu încăpea nicio îndoială că fusese prins într-un curent puternic şi rapid care forma ici şi colo vârtejuri circulare. La groaza

marinarilor se adaogă încă o spaimă. Imobilizaţi, îngheţaţi, respirând anevoie, asistau neputincioşi când la goana, când la dansul vaporului.

Asta dură toată noaptea, Când se crăpă de ziuă omul care zăcea pe platforma catargului şi care, fiindcă mâncase mai puţini peşti ca tovarăşii lui era mai puţin încercat ca ei, începu deodată să strige:

— Pământ! Pământ!... zărea sub razele soarelui ce tocmai răsărea, o insulă cu ţărmuri stâncoase roşiatice, o insulă spre care *Vesteras* gonea cu toată viteza, de care părea că voia să se sfarme, Marinarii întinşi pe punte auziră. Cei care aveau o poziţie mai avantajoasă, văzură în curând şi ei uscatul ce le fusese anunţat, dar asta le mări şi mai mult temerile. Ciocnirea fatală părea inevitabilă, iar marinarii se simţeau iremediabil condamnaţi la moarte.

....

La aceeaşi oră, pe acest ţărm hoinărea un om. Cu capul în piept, cu creierii încinşi, tras la faţă, căuta cu deznădejde vreun mijloc de a salva pe sir Tabergsen, căruia precum se ştie, indigenii îi pregăteau rugul.

Omul acesta era John Burbage, care luase partea acuzatorilor lui Tabergsen numai ca să-şi păstreze libertatea de mişcare şi să-şi salveze tovarăşul de exil şi de nenorocire.

Tot discutând cu sine însuşi, Burbage ajunsese în creştetul falezei de unde privirea lui cădea asupra coşurilor plutitoare care slujeau indigenilor drept bărci.

Strânse pumnii şi se întoarse înfrigurat spre celălalt golf pe care-l domina din observatorul lui... Atunci tresări şi inima începu să-i bată în zbucniri puternice.

— N-oi fi fiind jucăria vreunei iluzii? bâigui omul singuratec; nu mă mint ochii?

Parcă văd un vapor,

Nu, nu visa. Şi ochii nu-l înşelau. Graţiosul vapor alb pe care îl zărea şi care se apropia de insulă, era Vesteras.

Burbage căzu în genunchi vărsând lacrimi de bucurie. Se şi vedea salvat, îl vedea pe Tabergsen smuls din mâinile sălbaticilor…

În timpul acesta, iahtul îşi încetinea mersul. Ajungând la locul unde curentul se domolea, se opri şi el în apa stătătoare, la mai puţin de o sută de metri de ţărm, în mijlocul unui golf mărginit de faleze care-l ascundeau privirilor insularilor,

Burbage se ridică în vârful picioarelor, făcu semnale, dădu din braţe, strigă din toate puterile în nădejdea că va fi zărit şi auzit de oamenii de pe vapor… Dar. Văzând că totuşi nicio barcă nu pornea de la acesta, Burbage puse ochii pe trei bărci rotunde legate de nişte ţăruşi în fundul golfului. Coborî pe o potecă îngustă, desfăcu frânghia care ţinea una din bărci, se urcă în ea, şi slujindu-se de mâinile lui ca pescarii de pe insulă, vâsli — sau mai bine zis înotă spre iaht.

După douăzeci de minute de sforţări îndârjite, ajunse la el şi strigă:

— Hei! Ehei!

— Ehei! răspunse o voce care venea parcă din cer.

De la locul lui, Burbage nu putea vedea pe marinarul care-i răspundea aşi. Aşteptă. Nevenind însă nimeni, înconjură vaporul. Găsi un otgon care spânzura în jos şi se căţără nervos pe puntea lui *Vesteras.*

Numele iahtului îl citise când trecuse pe lângă pupă. Şi ştia că acesta era numele iahtului lui Sir Tabergsen. Asta îi înzecea bucuria.

După câţiva paşi pe punte, dădu de un om întins pe jos, care-l privea cu ochii deschişi.

— Rănit? întrebă el.

Omul nu-i putu răspunde. Dar cel de pe catarg îi strigă:

— Nu mă pot mişca! Sunt paralizat! Şi camarazii mei trebuie că sunt paralizaţi, căci nici ei nu mişcă! Renghiul ăsta ni l-au jucat peştii luminoşi pe care i-am mâncat ieri! Dă te rog o raită prin postul echipajului şi prin cabine! nu

vreau să mor, vreau să fiu îngrijit!

Burbage exploră iahtul şi descoperi pe marinari pironiţi în hamacurile lor, pe Garlier întins pe covorul din salon şi pe Elena înspăimântată şi pironită de un pat, în cabina ei.

La întrebările pe care li le punea, nefericiţii nu puteau răspunde. Atunci le dădu el lămuriri:

— Ştiu de la Iulian Tabergsen că acesta e iahtul lui... Insula pe care se află e aproape, de pe ea viu... Sir Tabergsen are nevoie de ajutor, de aceea trebuie să vă faceţi repede bine... Aţi mâncat peşte luminos... Foarte periculos, dar indigenii au un antidot, mă duc să-l caut...

Garlier, Elena şi marinarii auzeau totul, dar erau reduşi la stare de mumii vii. Burbage urcă pe punte, luă de astă dată una din bărcile iahtului, şi în câteva clipe fu pe apă... Cu ce râvnă vâsli el acum! De cum ajunse la ţărm, otgoni barca, urcă poteca, şi se puse pe cules nişte ierburi ale căror însuşiri vindecătoare i le lăudaseră indigenii. Şi îndată ce avu o provizie îndestulătoare Burbage dădu din nou fuga la barcă şi se întoarse pe iaht.

Cum pasagerii nu puteau nici fălcile să le mişte, se duse la bucătărie, făcu cu ierburile o fiertură şi o turnă pe gât călătorilor, începând cu Elena şi cu Garlier. Nu trecu nicio jumătate de oră, şi medicamentul îşi şi făcu efectul. Garlier se întinse, apoi îi reveni şi graiul. În curând se şi putu ridica. Elena se simţea şi ea redevenind voinică şi vioaie. Marinarii, emoţionaţi, se îmbrăţişau între ei. Şi în timpul acesta, în salon Burbage punea la curent pe Garlier şi pe Elena cu cele ce se întâmplaseră pe insulă.

— Tata e în primejdie? se cutremură Elena.

— Linişteşte-te, domnişoară, îi spuse Burbage, o să-l salvăm, cu condiţia să manevrăm cu îndemânare, Rugul pe care-l pregătesc indigenii furioşi nu va fi gata înainte de seară, şi aci toate ceremoniile, fie vesele, fie tragice, au loc numai la răsăritul soarelui. Avem aşadar douăzeci de ore pe care trebuie să le folosim cât mai bine.

Garlier se duse la metalofonul lui şi constată că

arătătorul acestuia avea oscilaţii largi…

— Suntem la polul X! îşi spunea el, la polul acesta care cuprinde metale preţioase în cantitate extraordinară! Şi acum să trebuie să plec fără să fi explorat insula!

Elena, care bănuia ce se petrece în sufletul tânărului, îi spuse:

— Sunt şi neliniştită şi mâhnită… Neliniştită pentru mine, mâhnită pentru d-ta… Dar dacă reuşim să-l salvăm pe tata…

Nu-şi sfârşi fraza. Dar Garlier înţelese, luă mâinile fetei şi i le ţinu strânse îndelung.

— Elena, spuse el, pentru mine toate comorile pământului pălesc în faţa uneia pe care atâta ard s-o cuceresc! Mi-e deajuns să ştiu că nu mă înşelasem şi că oricând vom voi vom putea reveni la polul X cu ajutorul detectorului meu… Să-l salvăm pe tatăl tău, şi…

— Da, spuse ea, o să-l salvăm… şi apoi tu ştii că o să fim fericiţi,

Şi drept chezăşie a acestei fericiri viitoare, îi zâmbea lui Garlier atât de fermecător, încât acesta, nemaiputându-se stăpâni, trase pe Elena la pieptul lui şi-o sărută pe buze… Iar ea îi răspunse cu o sărutare tot atât de fierbinte.

Burbage plecase cu un sfert de oră înainte. Pe înserat se întoarse radios.

— Ştiţi ce e asta? întrebă el punând pe masă un pachet învelit într-un fel de pânză de sac. Nu pierdeţi vremea încercând să ghiciţi, uitaţi-vă mai bine.

Şi dezveli obiectul.

— O coroană! strigară Elena şi Garlier.

— Da, o coroană, spuse Burbage, *coroana curcubeu,* pe care o poartă la zile mari regele insulei. Cunoscând perfect toate colţişoarele palatului am putut-o fura fără să stârnesc nici cea mai mică bănuială; indigenii au să considere asta ca o catastrofă grozavă, şi eu însumi am să le-o vestesc de cum s-o însera. Şi ca autori ai furtului am să vă denunţ fără niciun scrupul pe dv. Fireşte că ei

au să-şi iasă din sărite şi au să vrea să vă atace în masă. Cu ajutorul acestei diversiuni, eu şi încă patru oameni hotărâţi, vom libera pe sir Tabergsen şi ne vom întoarce cu el cât mai repede pe iaht. În scopul acesta voi ascunde barca dv. în golfuleţul pe care-l vedeţi de aici. Când toată lumea va fi pe bord, nu vom mai avea decât să ridicăm ancora şi să plecăm.

Garlier, Halms şi toţi marinarii aprobară planul acesta în unanimitate. Dar când veni la ales cei patru oameni necesari pentru expediţia pe uscat, fiecare voi să fie el ales. Ca să nu se işte certuri, trebui să se tragă la sorţi. „Câştigătorii" se înarmară îndată cu browninguri şi nu mai avură de aşteptat decât momentul de a intra în scenă.

De îndată ce soarele apuse, porniră, în frunte cu Burbage. Îi însoţea şi Garlier. După o jumătate de oră de mers fără zgomot. Ajunseră la marginea satului.

În sat domnea cea mai mare fierbere. Rugul destinat arderii lui Tabergsen era gata, şi indigenii îşi înşelau nerăbdarea mâncând şi bând în aer liber, şi organizând dansuri care durau până-n zori de zi. Garlier şi oamenii lui uraseră lui Burbage succes şi acum aşteptau, ascunşi în umbră, să se-ntoarcă. Briza nopţii le aducea ecoul cântecelor şi râsetelor indigenilor. De odată, în locul acestor manifestări ale bucuriei populare, se înălţară strigăte de mirare şi de jale.

Se vede treaba că Burbage îşi pusese în aplicare programul.

Într-adevăr, după ce se strecurase prin mulţime până în palat, ieşise din el şi strigase:

— Vai nouă! Nenorocire! Coroana regelui a fost furată!

Aceste cuvinte neaşteptate făcură pe indigeni să se cutremure. Apoi se strânseră în jurul omului care dăduse alarma. Burbage le spuse.

— Numai străinii care au venit azi în insulă pot s-o fi luat! Veneam tocmai să vă vestesc sosirea lor. Şi căutam pe viitorul rege, pe care socoteam că am să-l găsesc în

sala tronului, pe el nu l-am văzut, dar în schimb am constatat că coroana a dispărut! Trebuie să fiţi din cale-afară de zăpăciţi, sau pregătirile de tortură să vă fi scos cu totul din minţi, ca să nu fi văzut şi să nu fi auzit nimic! Străinii au o corabie mare, care stă în golful Roşu. Voi sunteţi de o sută de ori mai mulţi ca ei. Gândiţi-vă ce aveţi de făcut. Eu unul nu mă amestec în certurile şi în războaiele voastre, dar v-am spus ce ştiam ca să nu credeţi că sunt aliatul duşmanilor voştri!

Ştirea aceasta făcu, cât ai clipi, înconjurul satului.

— La golful Roşu! La golful Roşu! făcură sălbatecii, dând fuga pe la casele lor ca să se înarmeze cu suliţe şi măciuci.

Vesteras însă nu se aflā în golful Roşu, ci într-un golf situat mai la nord, la cel puţin şase mile depărtare de cel de care vorbise Burbage.

Acesta se întorsese în grabă la grupul lui Garlier.

— Acum ori niciodată, spuse el, urmaţi-mă să nu pierdem o clipă.

Marinarii şi Garlier intrară în sat. Părea pustiu, toţi locuitorii se repeziseră buluc spre golful Roşu ca să atace pe străini sau — femeile şi bătrânii — să privească lupta. Până şi paznicii închisorii în care se zbătea deznădăjduit sir Tabergsen dezertaseră de la postul lor. Aveau de altfel toată încrederea în zăvorul, puternic deşi primitiv, care încuia uşa pe dinafară.

O clipă numai îi trebui lui Burbage ca să tragă acest zăvor şi să deschidă uşa.

— Haide repede! Să fugim! spuse el întemniţatului.

Când auzise că se umbla la zăvor, Tabergsen crezuse să i-a sunat ceasul din urmă, În primul moment, pe întuneric, nu-l recunoscu pe Burbage, dar acest poruncitor „haide repede, să fugim!” îl făcuse să tresară.

Prima lui senzaţie fu ca nişte săgeţi de bucurie care i se înfigeau în inimă. Şi chiar afară, pe când fugea pe uliţele întunecoase în tovărăşia acestor oameni îmbrăcaţi

europeneşte, tot se mai întreba dacă nu cumva visa.

Ieşiră din sat şi după un timp încetară să fugă. Încă gâfâind, Tabergsen întrebă cui îi datora această miraculoasă salvare. Garlier se prezentă.

— Şi noaptea ţi-o vei petrece pe iahtul d-tale, lângă Elena, fiica d-tale.

Bucuria pe care i-o pricinuiră lui Tabergsen aceste cuvinte fu atât de mare, încât el însuşi se temu o clipă să nu-şi piardă minţile. Dar în acelaşi moment, un cor de urlete venind dinspre ţărm aminti fugarului că încă nu fuseseră înlăturate toate primejdiile.

Dimpotrivă! Indigenilor, care porniseră înspre golful Roşu, le venise deodată în minte că pentru a ataca o corabie ancorată la o oare care depărtare de ţărm, aveau nevoie de bărci. Şi se îndreptaseră spre locul unde le ţineau.

Se depărtaseră apoi de ţărm, ocolind cu bărcile capul care despărţea golful lor de golful Roşu… Dar luna care ajunsese în înaltul cerului, lumina marea ca ziua… Şi sălbatecii zăriră deodată pe *Vesteras,* dar nu la sud cum spusese Burbage, ci la nord.

Asta nu le zdruncină câtuşi de puţin încrederea în cuvintele informatorului lor. Îşi ziseră doar că probabil corabia-şi schimbase locul. Se îndreptară aşadar spre nord, scoţând urletul lor de luptă.

Aşa încât sir Tabergsen, Burbage, Garlier şi marinarii zăriră, pe când se urcau pe barcă, flotila sălbatecilor sosind din stânga şi se temură să nu li se taie retragerea.

Şi insularii zăriseră pe-semne pe fugari, căci deodată răcnetele lor se înteţiră… Timp de aproape un sfert de oră între flotilă şi şalupă, se desfăşură un îndârjit match de viteză… Şi şalupa reuşi s-o ia înainte tocmai cu atât cât să aibă timp ocupanţii ei să se salte pe puntea lui *Vesteras.* Încă o clipă şi… Căci de abia pusese piciorul pe punte Garlier, care ţinuse să rămână ultimul, că bărcile rotunde şi sosiră.

Garlier se repezi la postul de comandă. Mecanicul nu aşteptă nici el decât ordinul de pornire, iar fochistul nu cruţase cărbunii.

— Înainte! strigă tânărul în cornetul acustic.

Vesteras executând supus ordinele ce i le transmiteau pârghiile de comandă se puse îndată în mişcare; helicea bătu apa şi iahtul se depărtă în strigătele asurzitoare ale săli batecilor, care asistau neputincioşi la această plecare, lovind fără folos cu lăncile şi cu măciucile lor în peretele de oţel al vaporaşului.

Burbage râdea cu hohote. Garlier îşi ştergea fruntea de sudoare. Sir Tabergsen, nebun de fericire strângea în braţe pe Elena, care se repezise plângând de bucurie în întâmpinarea tatălui ei.

— E oare cu putinţă? Să fie chiar adevărat? bolborosea ea.

Abia după câtva timp, când Vesteras începu iarăşi să fie legănat de valuri, fură în stare oamenii noştri să schimbe şi altceva decât exclamaţii emoţionante. Elena şi Garlier cunoşteau povestea lui sir Tabergsen, căci le-o povestise Burbage cu prilejul primei lui vizite pe *Vesteras.* Tabergsen însă nu ştia cum se explică prezenţa Elenei pe iaht, în această regiune necunoscută de oameni.

Fata îi povesti totul de-a fir a păr. Când ajunse la vizita pe care fratele ei o făcuse la închisoare marinarilor depe *Vesteras,* tatăl ei o întrerupse mirat.

— Dar unde e Mare? zici că aţi plecat din Franţa împreună?

— El s-a întors, căci te credea mort, sau mai bine zis asasinat de marinarii iahtului, spuse fata.

Tabergsen tresări.

— Dar asta e o calomnie îngrozitoare! Marinarii mei ţineau la mine şi eu ţineam la ei! Niciodată n-a fost între noi decât bună înţelegere!

— Acum sunt ameninţaţi cu spânzurătoarea, declară Garlier.

— Asta n-are să se-ntâmple, spuse Tabergsen scurt şi hotărât. Datoria noastră e limpede: să mergem drept la Tainan!

Suedezul, care acum redevenise stăpân pe iahtul lui, se duse să consulte hărţile ca să determine drumul de urmat. Băgă însă de seamă că niciuna nu se potrivea.

— Extraordinar! spuse el. Suntem, fără doar şi poate, primii care ne-am aventurat prin aceste regiuni. Iată de ce geografii n-au făcut până acum nicio hartă a lor.

Atunci interveni Garlier. La venire, el stabilise anumite puncte de reper. Le comunică Suedezului, care fu încântat. Şi între cei doi bărbaţi, pe cale de a deveni buni prieteni, avu loc în cabina comandantului o convorbire cât se poate de serioasă:

— Elena e de o discreţie mişcătoare, spuse tânărul inventator; nu ţi-a spus aproape nimic despre fratele ei, dar eu, care n-am aceleaşi motive de a păstra tăcerea asupra unor lucruri de mare însemnătate, pot — aş spune chiar: trebuie — să completez povestirea ei. N-ai fost mirat, d-le Tabergsen, că, pe când Elena n-a renunţat o singură clipă la nădejdea de a te regăsi viu, fratele ei te-a declarat din primul moment mort? Şi încă un lucru: că Elena, care s-a îmbarcat pe *Dabir,* se află acum pe *Vesteras?*

Tabergsen clătină din cap:

— Ştiu, zise el, fiul meu nu mă iubeşte deloc. E un risipitor şi un zevzec. Nu-mi poate ierta că i-am tăiat subsidiile. Dacă mi-aş fi pus mintea cu el şi i-aş fi recunoscut datoriile trecute, prezente şi viitoare, ar fi reuşit să mă ruineze aşa bogat cum sunt. E un om care nu ştie decât să joace la curse şi să arunce banii pe fereastră 1

— Văd, după felul cum vorbeşti, că pot continua, spuse Garlier. Fiul d-tale neîndrăznind să mărturisească nerăbdarea lui de a se întoarce în Europa şi de a încasa moştenirea, mi-a dat comanda lui *Vesteras*, rămânând ca

Dabir, pe care se afla el şi Elena, să mă urmeze de aproape. În miez de noapte însă, fără să mă fi înştiinţat, domnul Mare dă ordin căpitanului lui *Dabir* să schimbe direcţia şi să se întoarcă la Singapore!

Într-o bună zi, pe când căutam pe *Dabir,* pe care-l credeam în pană, care nu-mi fu uimirea când dădui de Elena într-o barcă cu pânze în care fusese pescuită în largul mării de Halms, după ce stătuse o noapte întreagă agăţată de o bârnă plutitoare.

Tabergsen tresări:

— Naufragiase *Dabir?*

— Nu, d-le Tabergsen. Dar Elena fusese înşfăcată pe la spate pe-nserate şi azvârlită peste bord.

Tabergsen se făcu pământiu la faţă.

— Îngrozitor! bâigui el. Şi mai îngrozitoare încă e bănuiala care mi se strecoară ’n suflet.

— E probabil aceeaşi pe care o am şi eu spuse Garlier. Am chibzuit de-atunci mult, şi faptele mă silesc să recunosc că totul pare să acuze pe acela care avea interesul de a o face pe Elena să dispară, spre a rămâne el singurul moştenitor al averii d-tale.

Tabergsen îşi cuprinse capul în mâini şi rămase multă vreme gânditor.

— În sfârşit, zise el, om vedea. E aşa de grozav încât, dacă lucrul se dovedeşte adevărat, eu am să fiu primul care să cer pedepsirea vinovatului. Îţi mulţumesc însă d-tale pentru chipul eroic cum te-ai purtat. Fără d-ta, niciodată n-aş mai fi revăzut nici pe fiica mea, nici Europa. Pe Elena ai salvat-o, pe mine m-ai liberat. Spune, prin ce ţi-aş putea arăta recunoştinţa mea?

— Vorbind despre mine Elenei, răspunse Garlier. O iubesc şi dorinţa mea cea mai arzătoare e să trăiesc de acum încolo lângă ea şi pentru ea.

Tabergsen se duse întins la fiica lui.

— Ce zici de Edmond Garlier? o întrebă el fără nicio introducere.

Elena roşi până-n vârful urechilor, dar pe urmă îşi privi tatăl drept în ochi.

— Zic, spuse ea că dac-o fi să mă mărit, ori soţia lui am să fiu ori a nimănui.

— Scurt şi cuprinzător, zâmbi Tabergsen. Dinspre partea mea, asta mă face tatăl cel mai fericit din lume.

— Să ştii însă că e sărac, spuse Elena.

— Şi mai bine, răspunse vesel Tabergsen.

— Dar în curând are să fie bogat şi celebru. Ti-a spus ceva despre metalofonul lui?

— Abia câteva cuvinte.

— E aşa de modest! Cere-i să-ţi explice amănunţit despre ce e vorba şi ai să vezi atunci ce fel de om e viitorul tău ginere.

— Cu atât mai bine! se entuziasmă Tabergsen. Mi-a cerut mâna ta, sub rezerva consimţământului tău… Ce să-i răspund?

— Mi se pare, zâmbi Elena, că adineaori ţi-am dat un răspuns destul de limpede,

— Adevărat, spuse suedezul, unde mi-e capul?

Se întoarse la postul de comandă, unde stătea Garlier.

— Vă veţi căsători oricând veţi voi, de cum vom ajunge în Europa, îi spuse tatăl.

Tânărul se înfioră de fericire. Şi a doua zi *Vesteras* arboră stindardul cel mare în cinstea logodnei lui Edmond Garlier şi a Elenei Tabergsen.

CAPITOLUL 11.

Peste nouă zile *Vesteras* ajunse la Tainan. De îndată ce fu ancorat, Garlier, Tabergsen fiica lui şi Halms, şeful echipagiului, coborâră pe uscat.

Se duseră cu trăsura la închisoare, unde cerură să vorbească cu directorul.

— Nu e aici acum, le răspunse portarul dar dacă aveţi nevoie de el pentru o afacere urgentă, îl puteţi vedea la tribunal, unde se judecă azi procesul ucigaşilor proprietarului lui *Vesteras*. Dezbaterile au început alaltăieri acum sunt pledoariile,

Călătorii noştri se duseră la palatul de justiţie care nu era departe de închisoare. Sala de şedinţe era plină, ochi şi vorbea tocmai ultimul din cei patru avocaţi însărcinaţi cu apărarea acuzaţilor, când marinarii aşezaţi pe banca acuzării se ridicară toţi deodată strigând:

— În sfârşit! Iată-l! Suntem salvaţi!...

Preşedintele se întoarse spre ei încruntat ca să-i cheme la ordine, dar un uşier îi întinse o foaie de hârtie pe care scria:

„*Iulian Tabergsen cere să fie ascultat îndată!*”

Şi fără să aştepte, Tabergstn înaintă spre bară.

— Gorp! Kell, Stor, Freddy, mă recunoaşteţi? întrebă pe marinari.

— Sir Tabergsen! strigară ei într-un glas, Dreptate! Dreptate!

Apariţia aceluia pe care toată lumea îl credea dispărut pentru totdeauna, produse o impresie profundă asupra judecătorilor şi a auditoriului. Tubergsen arătă mai întâi

actele sale de identitate. Apoi istorisi ciudata şi tragica lui aventură. Întoarcerea lui pe *Vesteras*, perspicacitatea şi vitejia lui Garlier şi a Elenei, îndrăzneala lui Halms de faţă la dezbateri, transformară în admiraţie severitatea magistraţilor şi ostilitatea mulţimii faţă de cei cinci nevinovaţi, care cu cea mai mare bună credinţă din lume fuseseră cât pe ce să fie duşi la ghilotină. Marinarii fură achitaţi imediat şi duşi în triumf până la *Vesteras,* unde luară parte la lunch-ul oferit de sir Tabergsen chiar în seara aceea în onoarea autorităţilor oraşului,

A doua zi, iahtul ridică ancora, ieşi din port şi luând de astă dată calea obişnuită a vapoarelor, se îndreptă spre Marsilia.

……………………………………………………………………………

Tot la Marsilia sosise cu câteva săptămâni înainte *Dabir.*

Prima grijă a lui Mare Tabergsen. De cum zări Notre-Dame de la Garde, fusese să se ducă la căpitanul Solvani şi la secundul său Cardini.

— Dragi prieteni, le spuse el, contez pe voi ca să mă ajutaţi să îndeplinesc o formalitate penibilă, dar necesară: trebuie să declar, la consulatul Suediei, decesul sărmanei mele surori, n-aţi vrea să-mi serviţi drept martori?

— Da, desigur, răspunse Solvani, dar eşti d-ta sigur că d-ra Tabergsen a murit într-adevăr în urma accidentului. În fond, nimic nu dovedeşte asta; se prea poate să fi fost salvată.

— Într-adevăr, nu există nicio dovadă, spuse Mare, şi după cum spui s-ar putea ca sora mea să fi fost salvată. Cu atât mai bine dac-ar fi aşa, m-aş bucura. Nu poţi totuşi nega că a dispărut brusc, într-o seară,

— A! Asta, spuse Cardini, e adevărul adevărat.

— Ei bine, spuse aventurierul. Fiţi martori ai acestei dispariţii tragice, nimic mai mult, nimic mai puţin,

Cei doi marinari îl urmară pe Tabergsen-fiul, la consulat, unde li se luă sub prestare de jurământ o

declaraţie.

— Sunt acum mult mai liniştit, spuse după aceea Mare servitorului şi complicelui său Leopoldo Peters, care-i transportase bagajele la gară. Nu ne mai rămâne, băiete decât să ne întoarcem pe drumul cel mai scurt în Suedia, şi să procedăm la lichidarea pe calea succesiunii legale a bunurilor tatălui meu.

După trei zile şi jumătate de tren şi patru ore de traversare a Balticei, cei doi mişei ajunseră la Gälf, oraşul natal al lui Iulian Tahergsen. Unde acesta îşi avea reşedinţa principală. Fără să mai piardă timp, Mare se duse la un notar şi-i expuse faptele.

— Vă ofer zece la sută peste onorariul d-v. Dacă grăbiţi formalităţile, îi spuse el. Rămân aici ca să semnez ce va fi nevoie.

Notarul îşi învălui vizitatorul cu o privire discret ironică.

— O să dureze mult totuşi, îi spuse el, Dac-am înţeles bine, nici tatăl, nici sora d-v. N-au mormânt cunoscut, Legal deci nu sunt consideraţi morţi şi pentru ca să se încheie acte de deces o să fie nevoie de o judecată în toată regula.

— O! spuse aventurierul, asta nu e nicio greutate. În privinţa sorii mele, există o declaraţie, sub prestare de jurământ, a căpitanului de pe *Dabir* şi a secundului lui, la Consulatul Suediei de la Marsilia, Cât despre tatăl meu lucrurile vor merge tot aşa de uşor şi de simplu. Când am părăsit Tainanul cinci din marinarii de pe *Vesteras* erau la închisoare sub acuzaţia de a fi ucis pe tatăl meu. În momentul de faţă sunt desigur spânzuraţi! Vă puteţi închipui că n-aş fi venit să vă deranjez pentru un lucru atât de important dacă n-aş fi fost sigur de ceea ce afirm! Am nevoie de bani, tatăl meu strângea şurubul, şi e natural să fiu, grăbit să-mi pot plăti datoriile.

— Bine, spuse notarul, vă făgăduiesc să urgentez.

— Cam câte zile o să dureze? întrebă Mare.

— Zile? tresări notarul, vreţi să spuneţi semestre?

Trebuie să vă socotiţi fericit, dacă succesiunea va fi lichidată la anul, prin Martie sau Aprilie!

Mare suferise o decepţie pe care nici nu căuta măcar s-o ascundă. La hotelul unde trăsese îşi găsi servitorul.

— Ei, domnule? întrebă Peters, vă-ntoarceţi căptuşit cu aur?

— A! da! se schimonosi banditul, o să ne mai curgă balele un an!

— Drace! Şi prima mea? spuse Leopoldo.

— Prima ta! Prima ta! O să faci ca şi mine, o să aştepţi.

— Ah! nu domnule, protestă complicele. Aşa ceva nu există. Mi-ai făgăduit să-mi plăteşti de cum ne-om întoarce în Europa…

— Da, dar vezi că nu pot şi că…

— Cum, întrerupse Peters, de Paris ai uitat?

Mare holbă ochii:

— Paris?

— Da, Paris, spuse servitorul. Sora d-tale şi tatăl d-tale locuiau acolo când nu erau nici la Gälf, nici la cinci sute de leghe de dracu. E acolo un apartament mobilat neocupat de nimeni. Numai din vânzarea mobilelor, bibelourilor, covoarelor şi lingeriei o să ai destul ca să mă despăgubeşti pe mine şi să trăieşti în belşug până ce-o să se descurce judecăţile la tribunalul civil.

— Ştii spuse cu admiraţie Mare, nu eşti deloc prost! Şi cuprins de bucurie, după emoţiile prin care trecuse de când intrase în Gälf, comandă o masă copioasă pe care-o udă cu şampanie. Şi drumul până la Paris îl făcu în etape mici, în tovărăşia lui Leopoldo.

Prima persoană pe care-o întâlni pe bulevard, chiar la prima lui plimbare, fu ca din întâmplare, tocmai d-l Dubiet, cel care îmbrăcase fără să vrea pardesiul lui Edmond Garlier, în ziua în care tânărul disperat hotărâse să se arunce în Sena.

— D-ta aici? se miră Dubiet. De multă vreme?

— Am sosit chiar aseară, răspunse Mare, care s-ar fi

lipsit bucuros de întâlnirea asta.

— Dar atunci, strigă Dubiet, s-a întors şi tânărul meu asociat Garlier?

Mare făcu o mutră mohorâtă.

— Sunt şanse să nu-l mai vezi atât de curând, spuse el.

— A! Dumnezeule, spuse neliniştit Dubiet, şi de ce?

— Pentru că a plecat, împotriva oricărui bun simţ, spre regiuni misterioase.

— Dar plecaseşi şi d-ta cu el. V-aţi despărţit pe drum?

— Da.

— Şi sora d-tale?

— Moartă.

— Ce vorbeşti! tresări Dubiet.

— Tristul adevăr, spuse mizerabilul, croaziera noastră m-a aruncat într-un îndoit doliu: tatăl meu a fost ucis de-a binelea de oamenii din echipaj, şi sărmana Elena şi-a pus de durere capăt zilelor.

Dubiet bolborosi câteva cuvinte de condoleanţe. Apoi se îndepărtă sincer amărât.

Tabergsen sună chiar în aceeaşi zi la poarta frumoasei locuinţe a Elenei. Portarul veni să deschidă, foarte mirat, căci de la plecarea Elenei, nu mai venea nimeni pe acolo.

— Eu sunt. Spuse Mare, ai cheile vestibulului şi ale apartamentului?

— Da domnule, răspunse portarul.

— Dă-mi-le, Mă recunoşti, nu-i aşa?

— Desigur domnule, cum să nu vă recunosc! Sunteţi d. Mare Tabergsen, şi sunt fericit că vă văd... Aţi călătorit bine?

— Minunat prietene, minunat...

— Tatăl dv. Şi domnişoara Elena se întorc în Paris?

Aventurierul clătină din cap.

— Sunt aici tocmai pentru că ei n-au să se mai întoarcă niciodată... N-o să-i mai vezi niciodată... Au murit, şi stăpânul casei am rămas eu. Dă-mi cheile...

Portarul se clătină pe picioare. O lovitură de pumn în

stomac nu l-ar fi ameţit mai rău. Rămase o clipă năucit, îl privi apoi pe Mare în faţă şi prin ochii lui trecu o lumină.

— Ei, spuse nerăbdător Mare, ce mai aştepţi?

— Mă iertaţi domnule, spuse portarul, dar nu pot face ceea ce îmi cereţi, Puneţi-vă în situaţia mea… Răspund de obiectele lăsate în paza mea, şi cu tot respectul pe care vi-l port, îmi trebuie un ordin scris pentru ca să vă predau cheile…

— O strigă banditul, dacă-i numai atât! Îţi scriu îndată unul!

— A! nu, domnule, spuse portarul. Ordinul dv. nu are nicio valoare. Îmi trebuie un ordin valabil. Nu vă supăraţi domnule. Nu sunt copil, ştiu cum se petrec lucrurile. Când moare capul familiei, moştenirea sa se află deschisă şi trebuie să fie lichidată cu toate formele. Delegatul tribunalului va decide dacă trebuie sau nu să vă încredinţez cheile. Până atunci, domnule, mii de regrete, n-am ce face.

— Drace! tună Mare, o să-mi plăteşti asta! O să vezi dac-o să-mi pun mânuşi ca să-te dau afară!

— O să mă concediaţi dac-o să vreţi, domnule, dar numai când o să aveţi dreptul, se înclină portarul. Până atunci, rămân la postul meu. La revedere domnule.

Şi cu aceste cuvinte, omul acesta conştiincios şi prudent îi închise uşa în nas şi se întoarse în loja lui. Mare era nebun de dezamăgire şi de furie, Leopoldo Peters, îl aştepta în apartamentul mobilat din strada Mathurins, pe care Mare îl ocupase înainte de a pleca în croazieră şi pe care şi-l reţinuse:

— Ni s-a întâmplat una bună! îi spuse Mare. Portarul refuză să-mi dea cheile apartamentului sorii mele!

— Nu! spuse Peters o să le dea, îţi spun eu! De voie sau de nevoie, dar o să le dea!

— Adevărat? se entuziasmă Mare, te simţi dispus să faci o mică incursiune la mizerabilul acela? Atenţie însă! fii pe cât de energic, pe atât de îndemânatec. Nu suntem

pe mare, băiete, şi să faci să dispară pe un om care ne jenează, n-o să meargă poate chiar aşa de uşor?

— O să mă gândesc, spuse Leopoldo. Lasă-mă să-mi fac planul!

Se pare că planurile lui nu se făceau de la sine, căci trecură opt zile. Fără ca Peters să fi anunţat că a găsit ceva. Mare îşi pierdu răbdarea. Leopoldo era şi el nervos. În fond de când o aruncase pe Elena de pe puntea *Dabir*-ului în valuri, nu mai avea linişte, deşi susţinea contrariul. Degeaba îşi spunea el sie-însuşi că nu risca nimic, că tânăra nu putuse scăpa de înec, — instinctul vorbea în el mai puternic decât orice, şi se surprindea noaptea în orele de insomnie, pradă unor negre presimţiri. De aceia se grăbise aşa de mult să-şi încaseze prima.

— Să pun numai mâna pe biletele de-o mie îşi spunea el. O să mă duc în altă ţară, în Belgia, în Spania, în Brazilia, mai departe chiar. O să-mi schimb numele, o să dispar, asta-i de o sută de ori mai bine pentru mine decât să rămân aici la Paris.

Se înţelege că într-o asemenea stare de spirit, lui Leopoldo nu-i prea ardea să facă imprudenţe. Pe deoparte ar fi vrut să pună mâna pe cheile cerute de Mare, dar pe de alta înţelegea să lucreze în aşa fel încât poliţia să nu poată apoi să-i ceară socoteală. Era foarte încurcat.

În timpul acesta, săptămânile se scurgeau una după alta, şi Mare, ca să aibă din ce trăi, era din nou împins la împrumuturi şi expediente. Într-o seară spuse valetului său:

— Descurcă-te cum ştii, dar nu mai pot să aştept. Trebuie numaidecât să reuşeşti.

Peters plecă capul şi nu răspunse. A doua zi, ieşise tocmai pe stradă şi se oprise în faţa unui chioşc de ziare… Deodată tresări. Privirea-i căzu pe un ziar afişat la chioşc. Pe prima pagină, un titlu cu litere de foc:

CIUDATA ŞI FRUMOASA CROAZIERĂ A IAHTULUI „VESTERAS”

Sir Iulian Tabergsen şi fiica lui se-ntorc din depărtări! Aventuri senzaţionale.

Leopoldo nu se mai gândea să meargă mai departe. Tremurând de uimire şi de groază, cumpără ziarul şi citi pe loc articolul care-l interesa. Era un reportaj datat din Port-Said, în care erau relatate de scurt tragicele peregrinări ale lui sir Tabergsen şi ale Elenei. Era vorba în el şi de Garlier, de detectorul electromagnetic şi de *polul X.*

„După astfel de emoţii, termina reporterul se înţelege de la sine că sir Iulian Tabergsen, viteaza lui fiică, şi nu mai puţin viteazul inventator şi explorator, ca şi modeştii lor tovarăşi de primejdii, se grăbesc să revadă Franţa. Peste câteva zile vor fi la Marsilia, de unde probabil că vor pleca la Paris. Nici-o îndoială că editorii îşi şi dispută onoarea şi avantajul de a publica povestirile aventurilor lor”.

Lui Peters îi curgeau sudorile pe frunte. Din cele cetite avea impresia că agresiunea de pe *Dabir,* a cărei victimă fusese Elena, va avea urmări şi asta îi mărea frica.

Se gândi o clipă să fugă. Dar n-avea mijloacele necesare pentru ca să întreprindă o călătorie lungă… Luă singura hotărâre care se impunea în asemenea împrejurări:

— Mă voi duce să-l văd pe sir Tabergsen la Marsilia. De întrevederea mea cu el depinde tactica mea pe viitor, dar în orice caz nu pot rămâne sub ameninţarea unei anchete sau a unei acuzări!

Mai liniştit în urma acestei hotărâri, Peters se duse la gară, luă un bilet de clasa treia pentru Marsilia şi plecă cu primul tren.

La ora prânzului, nevăzându-şi servitorul, Mare se gândi că era desigur ocupat cu portarul. Îşi frecă mâinile:

— În scurtă vreme o să fie ceva nou, îşi spuse el; încă puţină răbdare!

Vesteras sosi curând la Marsilia. De abia aruncaseră marinarii ancora şi puntea volantă ce lega iahtul de port, când un om urcă pe puntea primului vas.

Omul acesta era Leopoldo.

— Ce vreţi? îl întrebă un marinar desfăcând braţele ca să-i bareze drumul.

— Să vorbesc urgent cu d. Tabergsen, spuse vizitatorul. Spuneţi-i numele meu, mă cunoaşte.

Sir Tabergsen gândi că neputând veni chiar el, Mare îşi trimitea servitorul, şi îl primi îndată în salonul iahtului.

— Domnule, spuse Peters cu o voce sugrumată, viu din propriul meu imbold, pentru ca să vă fac o comunicare gravă. Înainte însă de a continua, vă rog să-mi juraţi că orice v-aş destăinui, n-o să-mi faceţi niciun fel de neplăceri după aceia.

— S-a făcut, jur, spuse Tabergsen. Jur să nu-ţi fac niciun fel de neplăceri. De altfel nu mă simt în dispoziţia să fac vreun rău vreunui semen de-al meu. După chinurile prin care am trecut, aş fi prea meschin, dacă nu m-aş simţi înclinat spre bunătate!

Leopoldo respiră zgomotos, apoi făcu mărturisiri complete.

Mărturisi tot: ruşinosul târg pe care-l făcuse cu Mare, manevrele lor ca să îndepărteze pe Garlier de Elena, agresiunea nocturnă pe *Dabir,* întoarcerea în Suedia, încercările lui Mare de a intra în posesia moştenirii, rezistenţa portarului…

Tabergsen asculta alb ca varul. Atâta mârşăvie din partea fiului lui îl umplea de durere.

— Bine spuse el când Leopoldo îşi sfârşi mărturisirea. Ţi-am promis dinainte să te las în pace şi mă ţin de cuvânt. Mai mult decât atât: am să-ţi dau chiar banii pe care ţi i-ar fi dat stăpânul d-tale. Dar pe urmă dispari, s-a înţeles? Să nu se mai audă de d-ta! Pentru Europa să fii

ca mort!

— Domnule Tabergsen, îi spuse Peters răzbit de emoţie, dacă în tinereţea mea aş, fi avut de-a face cu oameni ca dv., n-aş fi călcat niciodată pe drumul cel rău!

Sir Tabergsen îi semnă un cec şi-l împinse afară din salon fără să mai vrea să audă mulţumirile şi binecuvântările lui. Se duse apoi la Garlier şi-i spuse:

— Din păcate ai avut dreptate să-l bănueşti pe fiul meu. E un criminal, un monstru. Iată ce am aflat pe socoteala lui.

Tabergsen repetă tânărului ce aflase de la Peters.

— Nu ştiu, adaogă el, dacă trebuie să-i spun asta şi Elenei.

— Ea ştie, nu te îndoi de asta, spuse Garlier. În diferite ocazii, mi-a mărturisit că ea nu-şi face iluzii, că cunoaşte adevăratele sentimente ale fratelui ei faţă de ea şi că nu putea fi decât el cel care-a aruncat-o sau a pus s-o arunce în mare, ca să rămână singur moştenitor al averii d-tale. Ea adăoga că dac-ar fi aşa, ea tot l-ar ierta pe mizerabil, căci destinul dovedise c-o proteja… dar, iat-o…

Elena sosea radioasă. Dar văzându-şi tatăl şi logodnicul palizi, cu feţele trase, se alarmă.

— Cei cu voi? ce vi s-a întâmplat, întrebă ea.

Sir Tabergsen n-avu curajul să-i ascundă adevărul.

— Şi pentru asta vă tot frământaţi voi atâta? spuse Elena.

Mare nu ne poate suferi — la asta nu există niciun leac. Dar când ne va vedea reapărând şi *când îşi va da seama că ştim totul*, îi va fi atât de ruşine încât vom fi răzbunaţi pe deplin pentru mârşăviile lui.

Cine ştie, poate că remuşcarea îl va aduce chiar pe căi mai bune?

— Ah, oftă Tabergsen, să te audă Dumnezeu, fetiţa mea!

În seara următoare, călătorii noştri sosiră la Paris. Se duseră drept la locuinţa lor. Bucuria portarului când îi

văzu fu mişcătoare:

— Mi se spusese că sunteţi morţi, dar n-am vrut să cred…

Prima grijă a Elenei fu să ia telefonul şi să ceară numărul lui Mare.

Aventurierul era acasă şi aştepta veşti de la Peters… Deodată zbârnăi soneria telefonului.

— El e… îşi spuse banditul; probabil că a dat lovitura şi nu vrea să se arate pe-aici. Are dreptate… Alo!…

— Alo! tu eşti Mare? spuse o voce limpede.

Mare se cutremură din cap până-n picioare.

— Da, bâigue el, cine-i la aparat?

— Eu, sora ta Elena. Sunt acasă, cu tata şi cu Edmond Garlier, logodnicul meu. Vrem să vorbim cu tine… Alo!… Alo!… Alo!…

Mare nu răspunse… Elena auzi ţăcănitul pe care-l face receptorul când îl arunci pe o masă apoi o detunătură scurtă… înţelese tresări, şi alergă în camera tatălui ei;

— Tată! Tată! strigă ea gâfâind, mi se pare că Mare s-a sinucis!

Sir Tabergsen şi Garlier se duseră în grabă în *rue des Mathurins…* În apartamentul aventurierului găsiră doar un cadavru.

…………………………………………………………………………

S-au scurs trei luni din ziua când Mare Tabergsen s-a osândit singur într-o clipă de zăpăceală şi de spaimă.

Tatăl şi sora lui nu l-au plâns. Nu merita.

Cu toate acestea, căsătoria lui Edmond Garlier a avut loc fără mult zgomot, în cea mai strictă intimitate. Dar fericirea lor era tot atât de mare şi fără manifestări pompoase.

Căsnicia lor e din cele mai fericite. În salonul frumosului lor apartament au pus coroana-curcubeu adusă din depărtata insulă.. Vederea ei le aminteşte în fiecare clipă frumoasa şi aventuroasa călătorie în care s-au cunoscut, s-au iubit şi şi-au legat pe veci destinele unul de altul…

…Iar peste un an pornea spre *Insula coroanei-curcubeu* marea expediţie a companiei de exploatare „*Metalofon*” organizată de Edmond Garlier şi datorită succesului căreia el deveni în curând unul din „Regii Aurului”.

---- SFÂRŞIT ----

Editura „Adevarul" S. A.